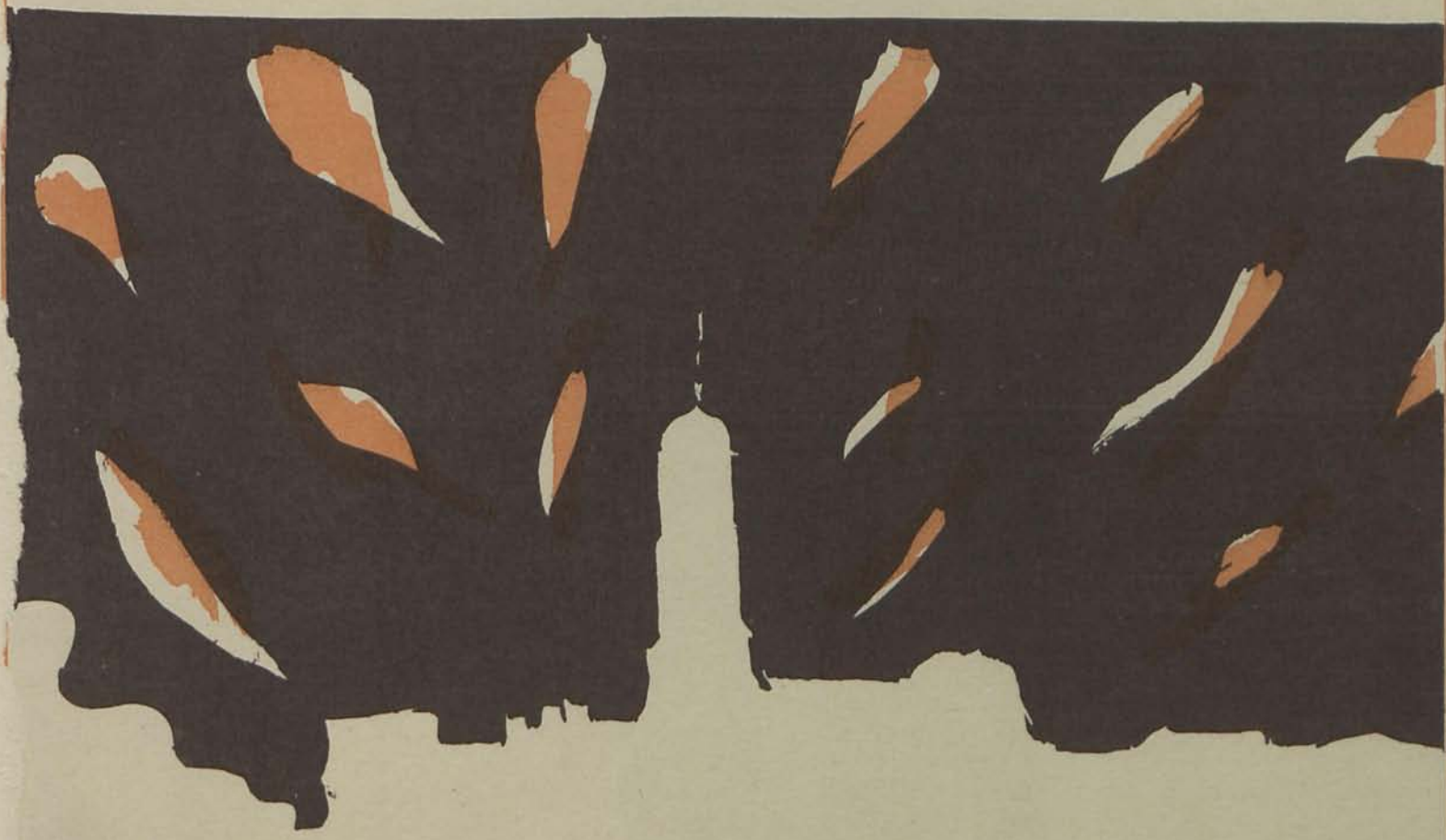

TOSQUIJA

revista del municipi de vilobí d'onyar

agost 1987

número 2

Edita:
Ajuntament de Vilobí d'Onyar

Núm. 2 — Any I
Agost del 1987
Revista trimestral

SUMARI

- 1.— Portada
- 2.— Sumari - Editorial
- 3.— Opinions
- 4 i 5.— El temps
- 6 i 7.— Balnearis
- 8 i 9.— Visió de perfil de la Festa Major de Salitja
- 10.— La veïna de casa
- 11 i 12.— L'escola de Vilobí
- 12.— Etimologia
- 13.— Viatge a Mallorca dels alumnes de 8è.
- 14 i 15.— La salut: un hàbit
- 16 a 21.— Imatges que ja són història
- 22.— Retalls de premsa
- 22.— Cor de poeta
- 23 i 24.— Coneixement
- 25.— Plats i olles
- 26.— Agenda - Cooperativisme
- 27 a 31.— Esports
- 32 a 34.— El tauler municipal
- 34.— Mots encreuats
- 35.— Racó joves artistes de Vilobí
- 36.— Paisatges a l'abast

Col.laboradors d'aquest número (per ordre alfabètic)

- Associació Pere Antoni
- Lluís Ball-Ilosera
- Lluís Cabarrocas
- Col.légi Josep Madrenys
- Anna Cornellà
- Pilar Falgueras
- Vicenç Jou
- Felip Mató
- Lluís Molins
- Joaquim Puigvert
- Joaquim M. Puigvert
- Josep Pujol
- Mercè Rabionet
- Rosa Sanglas
- Dora Santamaria
- Carme Solà
- S.T.A.T.
- Marisa Valls
- Francesc Vi de la Terra

Fotografies: Joaquim Puigvert, Lluís Molins,
Rossend Puigvert i arxius.

Disseny: Pep Pujol i Isabel Llinàs.

EDITORIAL

Voldríem que aquest segon número de "Tosquijsa" signifiqués la seva consolidació. Creiem que la revista pot esdevenir una eina d'informació i opinió pública per als nostres pobles de Salitja, Sant Dalmai i Vilobí. No cal dir que "Tosquijsa" resta oberta a les col.laboracions de tots.

Coincidint aquest segon número amb la Festa Major de Vilobí, s'ha intentat que la revista assumís l'antiga funció del programa de la Festa, on es publicaven diversos articles i/o treballs sobre el poble. D'igual manera, en el futur, "Tosquijsa" intentarà dedicar especials sobre Sant Dalmai i Salitja quan arribin les seves respectives festes.

Només ens cal dedicar una BONA FESTA MAJOR al poble de Vilobí, que enguany ofereix importants novetats, i esperem que en puguin participar especialment els pobles veïns de Salitja i Sant Dalmai.

NOTA DE REDACCIÓ

Els conceptes i opinions sostinguts als articles signats que apareixen a la revista no representen, necessàriament, l'opinió d'aquesta.

OPINIONS

CAN SIGMASA, IN MEMORIAM

Una vella i bella casa de pagès del nostre poble acaba de desaparèixer. Ja feia molts anys que era abandonada. Tanmateix, encara podíem gaudir de la seva estructura impressionant donada per aquella coberta a dues vessants desiguals, resultat dels porxos i el pati interior que el temps hi anà afegint. I del seu característic dintell de la finestra principal. M'agradava la seva situació, al peu del camí de Santa Margarida i al bell mig del Pla de ca l'Artau, al davant d'un dels més bonics freixes del nostre terme. Però la casa no ha mort de mort natural (que ja seria de lamentar, també), sinó que se li ha provocat substituint-la per una construcció del tot nova, per més que vulgui imitar aires vells.

No podem caure en la nostàlgia, que tot sovint és una actitud malaltissa i que indica inhibició dels problemes presents i de la construcció del futur. Els darrers corrents arquitectònics i urbanístics —dels quals podem veure exemples a Girona, Barcelona, Caldes de Malavella, Arbúcies, etc.— intenten rehabilitar les cases velles, dignificant-les i modernitzant-les, sense fer desaparèixer les característiques pròpies del seu temps. Malauradament en el nostre poble no han arribat aquests aires renovadors i es continua fent allò que es feia en els anys seixanta arreu del país: destruir. I així es fan cases noves, la majoria ben vulgars, mentre les masies cauen o es destrueixen o el nucli de cases de la Plaça Nova —l'únic tros de Vilobí que ha estat fruit d'un pla urbanístic una mica coherent, i això que és del 1858!— és una veritable ruïna. Deixo de banda els motius estètics i històrics que fan necessari un pla de rehabilitació d'aquesta plaça, per insinuar-ne uns altres que potser tenen més credibilitat: rehabilitar dignament els edificis d'aquesta plaça suposaria un veritable negoci econòmic per aquell que en fos el promotor. Més d'un veí de Vilobí hi aniria a viure, així com fóra possible —mitjançant una bona promoció— que interessés a gent de Girona, desitjosa de viure fora de la ciutat, però a prop d'ella.

Can Sigmasa i la Plaça Nova són diferents cares del mateix problema. Un d'ells ja és irreversible. L'altre encara té algunes possibilitats. L'arrel del problema és cultural i no econòmic. Deu ser que no som tan europeus com ens pinten. Tal vegada el nostre creixement econòmic no ha anat acompanyat d'un desenvolupament cultural. I els diners sense cultura són molt perillosos. I l'arquitectura també se'n ressent.

A ON VA L'A.P.A.?

Voldria, a més, fer públiques unes reflexions personal sobre l'Associació Pere Antoni, de la qual sóc soci. Molt aviat aquesta associació farà dos anys de la seva existència i tal vegada ja és hora de començar una avaluació de les seves tasques. La valoració que en faig és del tot positiva: mai com ara no hi havia hagut una colla de gent a Vilobí que s'interessés per un ventall tan ampli d'activitats que enriqueixen la vida col·lectiva (esports-excursions, festes, cultura, esplai-colònies d'estiu). Tanmateix mirat de cara endins no es pot ser tan optimista. No estan clars els objectius que es proposa l'A.P.A.; hi ha problemes de coordinació entre les diverses seccions que poden posar en perill la cohesió que necessita tota associació que desitgi tenir una incidència real en la societat. I això, segons el meu parer, és resultat d'un excès d'activitats de cara al poble i ben poques de cara endins, dirigides als socis. Tal vegada s'ha començat la casa per la teulada: primer calia cohesionar un grup de gent i després plantejar-se una incidència pública. I em temo que s'ha fet al revés, amb la més bona intenció, val a dir-ho. Un exemple: s'han dedicat moltíssimes estones a preparar festes i festetes i cap a plantejar seriosament la necessitat d'un local per a l'A.P.A. Si es vol que l'A.P.A. tingui anys de vida i un paper social destacat al nostre poble cal reconduir-la de nou cap els seus orígens: a una colla de gent amb inquietuds socials que intenten organitzar-se. Cal plantejar l'A.P.A. a llarg termini i no a curt termini. I tal com va ara no pot anar bé de cap manera: ens cremarem abans d'hora fent una munió d'activitats de cara al poble de rendibilitat més que dubtosa per a l'A.P.A. i els seus socis. És cert que l'A.P.A. ha de col·laborar en la vida del poble, però el que no pot fer és assumir ella tota sola les responsabilitats que pertoquen a tots, és a dir ajuntament i d'altres entitats. Consolidar l'A.P.A. com a entitat, és molt més important que totes les festes juntes que s'ha pogut organitzar, així com és la millor manera de col·laborar a enriquir socialment Vilobí. Val la pena esmerçar temps personal per a assolir aquest objectiu de consolidació de l'A.P.A. Els meus dubtes són si val la pena esmerçar-lo només a preparar festes, en part perquè ja fa anys m'hi vaig dedicar i sé que quasi sempre darrera seu no hi ha res més que l'espectacle que s'hi ofereix.

JOAQUIM M. PUIGVERT I SOLA

INFORME METEREOLÒGIC

En el primer número de la revista us vaig fer una anàlisi d'un any agrícola on es reflectien diversos factors metereològics produïts al llarg de 10 anys: precipitacions, temperatures, gelades, insolacions, tempestes i vents. Totes les dades estan registrades en l'observatori metereològic de l'Aeroport de Girona.

Aquesta vegada us parlaré d'un fenomen més concret: **la precipitació**, més gran o igual als trenta litres per metre quadrat en el període de temps comprès entre els anys 1968 i 1982 ambdós inclosos, que també tal com he esmentat anteriorment, llurs dades es troben reflectides en l'observatori metereològic de l'Aeroport de Girona, per la qual cosa el nostre municipi en queda directament afectat.

En cada revista us parlaré d'un fenomen dife-

rent, però sempre de gran importància, sobretot pel que fa a l'agricultura, que és la més afectada pels fenòmens meteorològics.

En les pàgines que segueixen es relacionen per anys i mesos les precipitacions recollides en aquest Observatori en quantitat més gran o igual de 30 litres/m².

Cal fer notar que, dins de les escasses possibilitats que ofereix una estadística de només quinze anys, referida a un fenomen tan aleatori com la pluja, s'observa un màxim de dies cada un i els de setembre i octubre amb 9 i 10 dies respectivament.

Per tal de donar una idea aproximada de l'anterior, només cal esmentar que el dia 20 de setembre del 1971 es recolliren entre les 5 i 8 hores locals un total de 141,5 litres/m².

Encara que no s'inclou l'estadística corresponent al present any, són altament significatives les xifres relatives als dies 18 de gener i 16 de febrer amb quantitats en 24 hores, de 137,6 i 109,2 litres/m² respectivament.

La quantitat màxima en 24 hores registrada en aquest observatori ha estat 246,0 litres/m² el 20 de setembre del 1971.

VICENÇ JOU I OLIVER

Tècnic de l'Oficina Meteorològica
de l'Aeroport de Girona-Costa Brava

DETALL MENSUAL

1968

MAIG	30.0	el dia	20
AGOST	43.1	el dia	8
NOVEMBRE	54.8	el dia	8
DESEMBRE	53.9	el dia	8

1969

MARÇ	36.0	el dia	4
	34.3	el dia	5
ABRIL	69.0	el dia	4
	38.0	el dia	7
	45.6	el dia	28
AGOST	38.1	el dia	29
SETEMBRE	54.0	el dia	7
	101.3	el dia	8
OCTUBRE	44.8	el dia	18
NOVEMBRE	38.0	el dia	21
DESEMBRE	33.4	el dia	26

1970

MARÇ	41.5	el dia	14
ABRIL	42.5	el dia	27
OCTUBRE	51.7	el dia	11
NOVEMBRE	71.0	el dia	13
DESEMBRE	34.7	el dia	27

1971

MARÇ	35.0	el dia	13
	36.0	el dia	20
ABRIL	72.0	el dia	23
MAIG	45.2	el dia	1
SETEMBRE	246.0	el dia	20
	38.6	el dia	24
	33.6	el dia	24
OCTUBRE	38.0	el dia	4
	50.4	el dia	9
	36.5	el dia	14
DESEMBRE	39.2	el dia	3
	75.5	el dia	4
	39.5	el dia	24
	36.0	el dia	25
	34.0	el dia	30

1972

GENER	37.2	el dia	6
MAIG	58.5	el dia	2
JUNY	64.8	el dia	14
	33.0	el dia	15
SETEMBRE	33.0	el dia	3
OCTUBRE	31.3	el dia	6

1973

JUNY	38.8	el dia	5
DESEMBRE	56.4	el dia	20
	54.0	el dia	24

1974

JUNY	36.0	el dia	23
AGOST	45.0	el dia	30
SETEMBRE	87.1	el dia	17
NOVEMBRE	47.4	el dia	23

1975

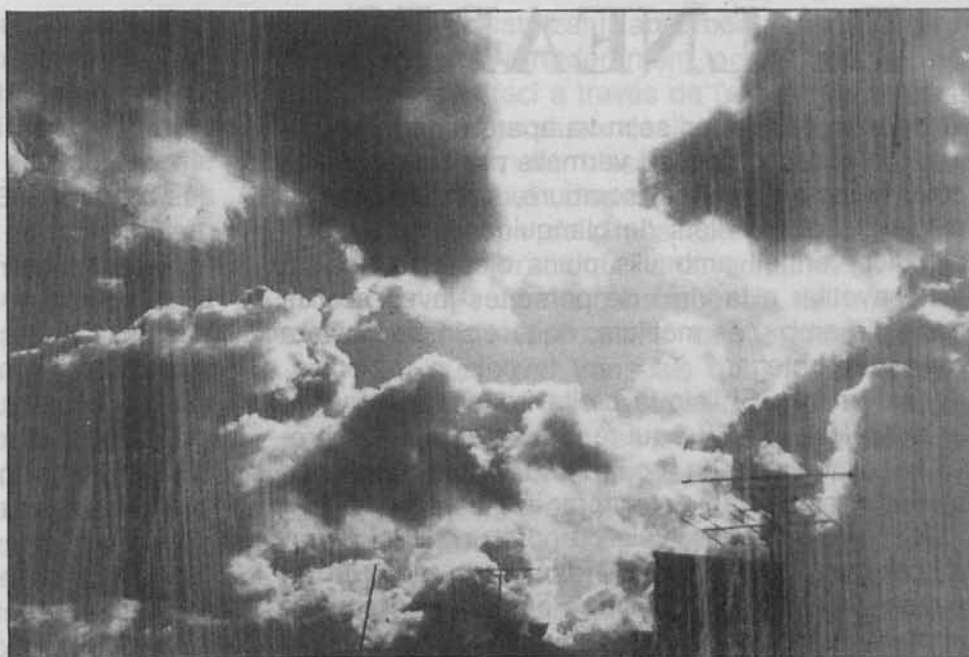
MAIG	30.0	el dia	23
JUNY	31.4	el dia	30
AGOST	79.7	el dia	31

1976

FEBRER	35.0	el dia	20
ABRIL	58.4	el dia	18
	37.9	el dia	23
MAIG	53.6	el dia	8
JULIOL	49.3	el dia	21
AGOST	52.3	el dia	16
	44.5	el dia	23
OCTUBRE	48.8	el dia	25
DESEMBRE	44.7	el dia	21

1977

GENER	79.8	el dia	6
MAIG	39.7	el dia	3
	89.8	el dia	18
	61.0	el dia	19

JUNY	30.2	el dia	21
	47.2	el dia	25
JULIOL	57.6	el dia	28
SETEMBRE	47.5	el dia	1
OCTUBRE	70.0	el dia	19
DESEMBRE	54.1	el dia	5

1978

ABRIL	57.6	el dia	2
MAIG	35.4	el dia	22

1979

GENER	47.9	el dia	8
	52.7	el dia	19
	41.4	el dia	22
SETEMBRE	42.5	el dia	8
OCTUBRE	34.3	el dia	25
	42.0	el dia	27

1980

FEBRER	35.2	el dia	20
ABRIL	40.0	el dia	14
MAIG	35.7	el dia	6
NOVEMBRE	36.4	el dia	5
	58.1	el dia	9

1981

ABRIL	34.1	el dia	23
JUNY	31.4	el dia	27
JULIOL	43.7	el dia	18

1982

GENER	137.6	el dia	18
FEBRER	38.7	el dia	4
	109.2	el dia	16
	87.6	el dia	17
MARÇ	51.6	el dia	27
ABRIL	41.5	el dia	1
JULIOL	39.3	el dia	23
AGOST	32.7	el dia	21
NOVEMBRE	58.6	el dia	7
	36.5	el dia	26

BALNEARIS

Un matí el balneari se'm va aparèixer com un ramell de clavells blancs i vermells ple de viva. El color blanc amb delicat somriure, em va desvetllar a la visió d'un vellets de blanquinosos cabells... I el color vermell amb ulls plens d'entusiasme em va desvetllar a la visió de persones joves acollint cada dia amb més motllura, aquest simple i alhora majestuós bategar.

Ara em dic: Si l'aigua brolla frondosa, plena de calor, color,... —Sí! Aquí té un to blau cel— si brolla sodollada de vida, no,... No! No crec que la natura, així, ens l'ofreni per ignorar-la.

No fa massa dies, vaig prendre un fullet d'informació que restava immòbil damunt la taula de recepció, i sense saber gairebé com, em vaig trobar immersa a dins el seu contingut, per a mi quasi del tot desconegut: "Durante todo el tiempo de su permanencia se hallan sumergidos en una atmósfera altamente ionizada que rodea el balneario, lo cual resulta de muy favorable influencia en el éxito del tratamiento".

L'endemà, anhelant arribar a l'essència d'aquestes paraules, em vaig trobar amb un llibre a les mans: "El efecto de los iones" como la electricidad del aire rige la vida y la salud. Entre molts d'altres coneixements, en mi es van impregnar: Les molècules d'aire elèctricament carregades s'anomenen ions. S'ha descrit com: "Les vitamines de l'aire". Si una molècula perd un electró es carrega positivament, mentre que si aquest electró s'uneix a una molècula normal aquesta queda carregada negativament. Es crean molècules carregades quan hi ha una energia capaç de desplaçar electrons... Aquesta energia procedeix la majoria de les vega-

des, de quantitats minúscules de substàncies radioactives que estan presents en qualsevol part de les roques i el terreny, en els raigs de sol, aigües,... l'energia que desplaça l'aigua (cascades, en el litoral on les aigües es llencen a xorro vers les roques)... És així quan es produeixen concentracions de les dues classes de ions, amb l'equilibri oscil·lant fortament en favor dels ions negatius. En l'actualitat es disposen d'uns cinc mil documents científics, escrits en diverses llengües, informant dels experiments realitzats amb la ionització, amb el contingut en tots ells que, generalment parlant, una dosi excessiva de ions positius és perjudicial, mentre que un excés de ions negatius resulta ésser saludable.

Aquest fet es fa ben palpable per a tots nosaltres en esdeveniments ben familiars: En les tempestes es dona una forta ionització a causa del camp elèctric format —la inquietud que solem sentir abans de les tempestes es deu a una càrrega positiva de l'atmosfera. Després de la pluja la ionització es torna negativa i es respira una sensació de serenitat. Els vents estan, gairebé sempre, carregats de ions, els d'origen marí presenten una major càrrega positiva. —Això, es fa ben palès en el cas de la tramuntana. La ionització es pot produir artificialment: "Motors elèctrics, televisió, contaminants procedents d'indústries, condicionadors d'aire, roba fibra,... en aquests casos i en infinitat d'altres, es forma una font de ionització positiva. Davant aquests estudiats fets, en la majoria de països europeus, Japó, Argentina, Brasil, Estats Units,... ja gaudeixen en determinats llocs: pistes d'atletisme, fàbriques, automòbils, hospitals —especialment en el tractament dels grans cremats—. En aquests llocs, i en molts d'altres, hi ha instal·lació de generadors que ionitzen negativament l'aire. Ja

sigui per créixer, o recuperar la salut —molt favorable per casos de problemes respiratoris, equilibri del sistema hormonal, malalties, articulacions, migranyes, sinusitis,... i malalties del sistema nerviós vegetatiu. Principalment en Rússia i Alemanya es té una especial atenció al clima de ionització que es produeix en determinats indrets. Potenciant en gran manera els llocs de salut allí enclavats, entre ells els balnearis, on hi ha un elevat comput de ions negatius. Avui, ja no només s'enfoca la balneoteràpia vers les propietats terapèutiques de les aigües mineromedicinals "bicarbonatades, carbòniques, radioactives, clorurades, sulfurades,...". A hores d'ara, cal afegir-hi el fet de què la ionització se'ns ofereix en ells d'una manera gratuïta i natural. També cal remarcar l'aspecte, ja més acurat, de l'alimentació,... i a més, l'ambient humà que es palpa atapeït de calidesa. Potser, les arrels d'aquesta comunicació es troben en el contacte personal, tan íntim amb la mare natura, amb les seves profunditats. Generant en les persones una tranquil·litat que les porta a expressar-se, escoltar-se. Amb els ulls vessant de tendressa em dic: Què li ofrena una mare al seu fill?... Sí! El que té en el més profund del seu cor, el de les seves entranyes. Què ens ofrena la mare natura en un balneari?... "El calor, tacte" que brolla del més pregon, de les seves entranyes. Les aigües termals ens ofrenen uns senzills principis, que potser pel fet de ser tan essencials, ens carreguen de vitalitat. Serà per aquesta raó, que les aigües termals, primer, en general arriben a les persones ja de més edat? —Impensadament aflora del meu dins. És clar! Elles les deuen cercar, ja que necessiten aquest "calor, contacte". El necessiten més que mai! Ben segur, disten en desmesia de les carícies i escalfor d'una infantesa. Intuïtivament s'inclinen vers aquest autèntic contacte, ja quasi oblidat, a vegades no trobat durant el llarg del caminar per les estacions de la vida. Sí! Certament hi ha hiverns molt freds, cal anar a cercar aquesta llar —comunicació amb la natura, amb les persones. Que permet més equilibradament viure, caminar. En rellegir l'escrit i trobar-me amb la paraula "inclinen", flueix un somriure dels meus ulls. Un bocí de poema, dels anys vint, m'ha vingut a la memòria. Ell està dedicat a una de les antigues fonts del balneari Termes Orion de Sta. Coloma de Farners. "La font dels desmais". No puc deixar de citar-lo: "Aigua blau cel, ets símbol d'esperança, per xò els desmais senten gran desirança d'heure'n un glop pel seu revifament".

Intento deixar d'expressar-me amb un caire tan poètic. Les aigües minero-medicinals junt amb els acoplaments idonis, ja siguin: "Dutxes a pressió, massatge subaquàtic, bombolles, Wittel, inhalacions, estufes, peloides..." activen la circulació de la sang, es netegen i reforcen els bronquis, tenen una acció sedant sobre el sistema nerviós, el fang

té un poder cicatritzant, absorbent, calmant, en la zona tractada. Vertaderament, en treballar la musculatura, ja es faci a través de l'aigua o el massatge manual, es produeix quelcom invisible, però no per això sorprenent. L'escalfor de l'aigua, la seva textura, el treball d'unes mans, l'aire altament ionitzat,... són un dels més apropiats mitjans per portar a descontracturar i anar adquirint un adient to muscular. I com a conseqüència del millor fluir de la sang, de l'estimulació dels òrgans, es vagi esfumant qualsevol transbals que manté inquieta la persona. Fins i tot m'atreveixo a proferir: El que se'ns dóna mitjançant les cures hidrotermals i tot el que les envolta, és un present que s'ha de tenir a l'aguait. Les seves propietats terapèutiques són múltiples, una de les més essencials segons la meua experiència: Que et porten a poder respirar més àmpliament, arribant a ser un acte inconscient com, d'acord, per naturalesa se'ns demana. Només així es realitza un perfecte massatge a la musculatura, esquena, abdomen, estómac, intestins,... —Considerant el cos com un tot, puc afirmar amb tota certesa que, així, un mateix s'ofrena un immillorable massatge general. És evident tot el benestar que comporta anar-te obrint a poder respirar adequadament. Simplement d'aquesta forma, a poc a poc, es produeix un miracle quant al guariment de les anomenades malalties. Els símptomes, gairebé sempre, condormits pels medicaments, i que ofrenen a la persona un constant repetir: "No sé què em passa! No em trobo bé..., em diuen que no em troben res, que són els nervis, que res...". Doncs bé, al cap d'uns quants dies, a mesura que hom sent una millora de l'estat general, va desapareixent aquesta incertitud. Ara bé, s'ha de tenir present, que en despertar al cos, sol succeir que els primers dies hi hagi un petit empitjorament, un remarcat aixafament, dolors. Hem de tenir en compte que aquesta resposta és bona, que el cos reacciona, que treu cap enfora. No sempre esdevé el cas, depèn de l'estat de cadascú.

Cada dia amb més ímpetu, m'adono que s'ha de tractar la persona com un tot. Més que tractar-la, primer veure-la com un tot, i així poder oferir-li una mà. Guiant-la vers un únic fi: Prendre consciència del seu cos, de la seva globalitat. Que s'adoni que, també, en ella hi ha la medicina que l'ha d'encaminar cap a la salut. Ha d'alènar un equilibri entre el cos i la ment, i només pot existir, ser, si no es té una visió de la nostra persona fragmentada. Recordem aquella famosa frase: "Mens sana, in corpore sano,... in corpore sano...". En aquestes quatre paraules es fa ben palesa la unitat innegable entre el cos i la ment. Acabo aquí, tot cavil·lant que, en aquells temps del pare de la medicina, tot el referent a les aigües termals, massatges, gaudia d'un immens aprecí.

VISIÓ DE PERFIL DE LA FESTA MAJOR DE SALITJA

Són dos quarts d'onze del divendres 14 d'agost. El dia és assolellat. Els ministres i consellers es pregunten on aniran a fer "suquet" aquest cap de setmana. A Salitja no n'organitzen cap. Potser no saben ni on és Salitja.

De cop, l'aire s'esberla de dalt a baix. El so del bronze de les campanes s'esten per totes les rodalies. Els coloms del campanar fugen. Ja es veu que avui no serà un dia qualsevol.

A la plaça hi ha un gran brogit. Els serrells comencen a omplir la plaça. De tan en tan apareix un camió. A poc a poc atravessa la plaça. Hi ha expectació. Mira que si s'enganxa la corda i tots els serrells se'n van a pastar fang!!! No ha estat res. La feina torna a la normalitat.

El "xispes" endolla focus, posa fil elèctric. Cal que hi hagi llum, tot i que algú buscarà en certs moments, llocs un xic menys il·luminats.

Enmig de tant moviment, no tothom es dona compte de l'expressió d'uns ànecs. Fan la mateixa cara de pomes agres que aquells que en temps llunyans i nord enllà, anaven a la guillotina. Algú pensa que Déu els trobi confessats. En un darrer intent, un d'aquests ànecs, vol complir la seva darrera voluntat. Com que en el poble no hi ha "pipi-ànecs", i per no convertir aquest relat en quelcom desagradable, diré tan sols que alguna peça de roba va canviar de color.

No tinc cap notícia d'on han anat a parar aquells ànecs, clar que si ho sabés potser no ho diria, amagaria les plomes, faria ànec amb peres i els ossos als gossos. Cal destruir totes les proves del crim en un cas així.

Entre capbussades a la piscina i jocs per la gespa es veu que algú, molt contrari al nudisme, creu

oportú iniciar (potser el verb endegar quedaria més bé en aquest context,... però el que he escrit, escrit està) una campanya a favor de què a les piscines, els usuaris de les mateixes vagin ben vestits. Trobo que quan es parla de vestit, no inclou calçat! En resum, la campanya ha estat un èxit perquè més d'un s'ha tirat (o l'han tirat) amb tota la roba posada, i això que el divendres no es sol rentar la roba.

Poc a poc, en arribar el migdia, torna la tranquil·litat al poble. A la "tele" diuen que fa molta calor. No sé per què surt un home a dir-nos això. Prou que ho sabem tots que fa calor. Ningú ha fet la migdiada amb manta!!!

Per la tarda, sota un sol d'injustícia (on s'és vist que un sol que fa pujar tant i tant les temperatures sigui de justícia. Una mica de calor ja està bé, però no ens passem, eh!), deia doncs que sota el sol, la quitxalla fa de les seves.

Hi ha actuacions en directe, d'altres en "play-back" (Us explico això del play-back. S'amaga el cassette i quan s'engega tu mous els llavis i fas veure que cantes. Fins i tot en Julio Iglesias ho fa!!).

En Tomeu Penya intentant unir mallorquins i catalans, Mecano fent-nos creure que en el cementiri un s'ho passa molt bé (jo no ho veig clar, tot i que mai ningú dels que hi habiten n'hagi marxat!) i algú altre varen ser fidelment "play-backejats" (reputyeta amb la parauleta!).

En ple captard, quan les ombres es fan més llargues, tots els infants, al damunt de les seves bicicletes, es dirigeixen al circuit de bici-cros. Després de donar voltes i més voltes, més que amb el 29 (els que heu estat a Barcelona ja sabeu de què va

això del 29, tot i que ara em sembla que ja no és el que era abans. Ja no es respecten les tradicions!), apareixen premis per tot arreu, pels capdavanters, pels cuers i pels que han quedat entremig (els que no són ni "chicha ni limonà" com diuen força més enllà de l'Ebre.

A la nit, a les 10, sardanes. I ves per on, els de la Cobla Laietana (Laietana no us sona de més enllà del Tordera?) no volen tocar al pujador de pedra. Que si és molt estret, que si caurem, que si mama tinc por, que si naps que si cols. Al final apareix el iaio de la cobla i en veure le pujarnol queda emmirallt: Feia anys que no en veia cap, d'això ja no en queden, ho heu de conservar! No, si al final si volien fer una foto i tot! Qui els entengui que m'ho expliqui.

Per entre tot això, la llum que se'n va a fer punyetes, bombetes, focus i neveres que no funcionen, trucades a la companyia (tot i que quan arriba el rebut, preferiria està sol que mal acompanyat) i per fi tot a punt.

El conjunt comença a tocar. La música es barreja amb l'olor dels pinxos, el xiuxeig de les begudes amb gas i els xarrups de cervesa.

A les cinc de la matinada s'acaba el sarau, la plaça està escombrada, els músics marxen esperitats (es nota que han cobrat), les cadires són a lloc. Ha estat el primer dia.

Onze del matí del dissabte 15 d'agost. Ofici Solemne. El grup Les Font de Salitja l'acompanya amb els seus cants. La xafogor és gran. Els bancs de la plaça de l'església són molt sol·licitats.

En acabar, una estoneta de tertúlia i altre cop cap a dins de l'església per escoltar al grup Les Fonts. Dues cançons noves, algunes de les més conegudes del seu repertori i unes de propina han configurat la seva actuació.

Dinar de Festa Major, cadascú a casa seva com mana la tradició, juntament amb els familiars i amics. A la tarda, la plaça ens espera. O potser ens esperava. Les sardanes es fan al recinte de la piscina. Però la gespa o herba i les pedretes no perdonen els peus dels sardanistes i després de la primera sardana, cap a la plaça falta gent. Els músics al pujador i els sardanistes a baix suant i ballant.

A més de gent, la plaça s'omple de cadires. Les Veus de Besalú ens ofereixen cançons que no parlen d'abocadors i de bosses d'escombraries, sinó d'aire de mar (que prou falta ens fa), d'amorettes i floretes. Ja convé algun moment de tranquil·litat, pau i repòs.

Em compra un número?

Ja em semblava que tanta felicitat no podia durar. El problema és que després en vénen uns quants més amb les mateixes intencions: Buidar-me la butxaca de diners i omplir-la de butlletes de la rifa. Un xai i una caixa de xampany (perdò, cava) poden ser el revulsiu de qualsevol vetllada, cal pensar-ho.

Arriba la nit. El poble sembla Lloret de Mar el primer dia d'agost.

— Que hem pots deixar passar?

— No hem trepitgis!!

— Aquesta cua, que es mogui!!!

Atravessar la plaça és tota una aventura. Si quan ets al començament del carrer t'adones que tens set, quan arribes al bar ja estàs deshidratat. Quan ja es comença a despertar el gall, el sarau s'acaba, escombrada queda la plaça, marxen els músics, apilades queden les cadires. Ha estat el segon dia.

Diumenge 16 d'agost, 10 del matí. A missa, veus força afòniques i enrogallades.

A les onze, suor, pols i fressa. Les motos donen voltes al circuit. Recordo l'anònim poema del Mio Cid, que diu més o menys així: "Entre polvo y sudor, el Cid cavalga"

Aquí les butlletes són diferents, el premi també: una panera que esparvera. També la beguda és diferent, es demana més aigua que cervesa. Sembla ahir a la nit!

El sol segueix impecable i arriba l'hora de les sardanes, aquest cop al final del carrer.

Poc a poc, la gent torna a omplir els racons del poble. La plaça va quedant farcida de cadires, cables, andròmines electròniques. L'escenari queda petit car un piano, teclats diversos, amplificadors, monitors i un cartell llarg com un dia sense pa que diu: X CONCURS DE CANÇÓ DE SALITJA, ho omplen tot.

Els llums s'encenen, sonen les cançons guanyadores d'altres anys, la gent comenta i recorda temps passats.

Una rera l'altra, les cançons captiven l'atenció de tots els presents. Hi han aplaudiments abraonats o de compromís segons com són les cançons.

Després de cantar la meitat dels concursants, hi ha una pausa, no per la publicitat sinó per sopar. Coca, entrepans, pinxo; varietat i qualitat. Tot seguit les cançons que falten, la reunió deliberadora del jurat, nervis, tensió, neguit, apostes i especulacions. Per amorosir-ho, el grup Les Fonts i l'Albert de Sant Feliu de Guíxols canten algunes cançons.

Es dona el resultat. Hi ha de tot, aplaudiments, rumors, disconformitat,... Per tal de poder menjar borregos i beure moscatell, tothom aparta les cadires i les posa a l'entorn de la plaça. Algú tindrà problemes per entrar a casa seva.

Ben tips i beguts (vull dir sense set, no entengueu fent tortes amb el nas vermell, clar que de tot hi ha a la vinya del senyor) la gent marxa.

Tot enmudeix llevat dels serrells que es mouen al ritme d'un aire suau. La plaça està neta, no queda cap concursant. Ha estat el tercer dia.

No patiu, l'any que ve n'hi haurà quatre. Que no ens passi res.

LA VEÏNA DE CASA

Visc en una plaça amb quatre arbres i una font de pedra. És una plaça de poble allargada i vella, ben normal, construïda als anys de la república. Ens hi estem unes quantes famílies, d'aquelles de tota la vida, on els grans ens han vist créixer i nosaltres els hem vist envellir. També hi viu una dona sola. Ja no és pas jove. La seva casa, una casa antiga com totes les de la plaça, tenia un timbre. De petits ens agradava jugar a tocar timbres i marxar corrents. El de casa seva ens atreïa especialment, perquè ella sempre sortia i s'enfadava.

Abans, la veïna de casa s'estava amb la seva mare, però fa uns anys va emmalaltir, va empitjorar, i va acabar deixant-la sola. Ella va demanar la jubilació anticipada a la fàbrica on treballava. O l'atur, no ho sé ben bé. Tenia, llavors, molt de temps lliure. S'estava tancada a casa. Era soltera. Parlava poc, era molt eixuta.

Amb el temps va començar a comportar-se d'una manera estranya. El seu aspecte es va anar fent més i més deixat. Es va oblidar de pentinar-se i de tenyir-se els cabells, portava sempre la mateixa bata i la mateixa expressió a la cara. S'estava tornant boja, deien. Jo l'havia vist a la fleca. Només comprava una pasta de full i una ampolla de ví gasat. El seu cos també s'anava deformant, es botia, se li tornava el fetge groc. Tothom deia que feia llàstima de veure. Un cop van provar d'ingressar-la al Psiquiàtric, però no van trigar gaire a deixar-la de nou a casa seva, i ningú s'ho podia explicar.

Darrerament es passava els dies fora de la casa, dreta a la plaça. Espellicava les fulles dels arbres i en feia munyocs, caminava una mica i tornava a lloc. Tenia sempre a punt una cadira al balcó. A qui volgués escoltar-la, li deïa que el poble l'havia avorrida, que la volien llençar al riu. Ella també va avorrir els pocs parents que tenia. Li semblava que tothom que se li acostava ho feia pels diners, per la casa. De parents, en van sortir més, uns que van dir que se'n preocuparien. No se'ls veia gaire, però. No viuen al poble, i només s'hi acostaven de tant en tant.

Al davant de la casa hi té flors i un roser molt gran que fa un arc pel damunt de la llinda de la porta. Ara, amb la calor, les plantes són quasi totes mig mortes de set. També tenia un gat petit, negre. Va acabar pidolant per les cases o menjant-se les deixalles que trobava pel carrer. Estava molt prim,

potser ara ja és mort. Fa poc que a ella l'havien vist per la carretera, a hores petites de la nit. La gent de poble n'anava plena. A part de parlar-ne, poca cosa més es podia fer. La nostra veïna s'anava enfonsant dins ella mateixa, i no érem pas nosaltres qui podíem o havíem de treure-la.

El meu pare té el costum de parar la fresca a les nits d'estiu. Agafa una banqueta i s'asseu davant la porta, i algun cop se li afegeix més d'un veí que tampoc pot estar-se a dins. L'altra nit, quan va treure la banqueta, era el primer. Feia estuba. Al davant de la casa de la veïna no hi arriba la llum dels fanals: els arbres hi fan massa ombra. Llavors va ser quan el meu pare va sentir que la veïna, des de la penombra, li deïa que la collissin, que havia caigut del balcó. No havia dit res fins que va veure algú. I no cridava, només deïa si algú la podia ajudar. La va trobar asseguda a terra, amb la inexpressió de sempre. El meu pare no s'ho creia, que havia caigut, es pensava que ho feia per cridar l'atenció. Llavors va veure que estava descalça, que els peus li suquejaven i li estaven quedant negres, que hi havia una escampadissa de fulles i branques del roser a la sorra. Ho havia fet. Van començar a sortir més i més veïns, algú va cridar el metge i l'ambulància. No s'havia fet mal de morir. Ella seguia allà, asseguda a terra, mostrant els peus deformes, la mirada extraviada, i només deïa cureu-me, de tant en tant, sense massa convenciment. Ensenyava les cuixes, i una bona dona va portar un tros de roba rosa per tapar-li les cames. La gent feia hipòtesis de si s'havia llençat des d'un balcó o de l'altre. Una dona va portar una llanterna i va veure que el de baix era tancat. N'hi havia que li parlaven i li preguntaven per què ho havia fet, com si ella ho sabés. D'altres asseguraven que sempre havia estat una dona estranya, i no gaire lluny d'ella refeïen anècdotes antigues, d'aquelles que als pobles costen tant d'oblidar.

Se la van endur dos nois joves que van baixar d'una ambulància amb els llums encesos. Va quedar un petit bassiol fosc, i un vailet dels valents es va atrevir a tocar-lo per si era sang o no. La seva àvia el va renyar molt.

L'ESCOLA DE VILOBÍ

En quina situació es troba la nostra escola?, l'educació dels nostres fills difereix substancialment de la que reben en altres escoles?, mengem millor i més barat en d'altres menjadors escolars?. Preguntes com aquestes poden estar en la ment de tots vosaltres sense que tinguin respostes clares, concretes en relació al tema. Quedarien moltes més qüestions a realitzar que servirien per apropar-nos més a aquesta realitat tan necessària de ser coneguda com és l'escola.

Si haguéssim de definir la situació actual de l'escola podríem dir amb poques ratlles, que en ser una agrupació escolar per concentració, s'hi apleguen nens de pobles que no corresponen al municipi (Brunyola, Riudellots, Franciac, Aiguaviva) que fan augmentar sensiblement la matrícula del centre. L'edifici, que s'ha hagut d'ampliar per necessitat de cabuda representa una forta despesa per a l'Ajuntament en el manteniment, sense que hi hagi la col.laboració econòmica dels municipis diferents al nostre que hi tenen nens escolaritzats. Això fa que no puguem aconseguir totes les millores que voldríem. Amb més participació de tothom podríem tenir una escola com cal. Actualment necessita una pintada per fora i per dins. També es troba més protegida, ja que com sabeu, en el mes de juny es procedí a la instal.lació d'una alarma per tal d'evitar visites nocturnes dels capcigranys que només gaudeixen de la destrucció i poca cosa més.

De l'educació que reben podríem dir tan-tes coses que ens caldria dues revistes per a nosaltres sols i encara no en tindríem prou. Tan sols podríem fer dues referències. La primera és la corresponent als alumnes que acaben l'escolaritat obligatòria i van a F.P. o BUP. No es diferencien, en rendiment, en relació als dels centres diferents públics o privats. En aquest sentit cal tranquil.litzar els pares en relació a la instrucció rebuda, que tindrà diferent manifestació segons els tipus d'institut on vagin. On sí hi ha diferències respecte d'altres escoles és en la formació que han rebut. Llevat de casos molt puntuals, els nostres alumnes es distingeixen pel bon comportament, la dedicació i la ponderació en el comportament. La segona fa referència

al fracàs escolar en termes absoluts. En general, el fracàs escolar que s'observa a la segona etapa, té el seu origen en els inicis de l'escolaritat per massificació de classes, per assistència irregular o per causes personals. Al cycle superior el remei no està en la repetició de curs, ja que suposaria tornar a repetir allò en què ha fracassat. El que es tractaria seria d'aprendre allò bàsic i previ per poder després accedir a nous coneixements. Això no es fa al cycle superior sinó en els primers cursos de l'escolaritat. A Europa, tota, a l'escola elemental o bàsica, els aspectes fonamentals són els de llegir, escriure i comptar. A França, en la recent reforma escolar, es torna als cànos d'allò bàsic i fonamental. Però també el que és important és el nombre d'alumnes per mestre. Se sap que amb pocs alumnes el mestre s'hi pot dedicar més, sobretot a aquells alumnes que necessiten d'una atenció especial. La nostra escola ha lluitat per tenir el nombre més baix d'alumnes possible i el més alt de professors. Respecte el primer hem tingut en contra la Constitució que dona llibertat en l'elecció de centre, i en relació al segon la penúria econòmica de la nostra Administració. Al cycle superior, a Europa, arriben a una mitjana de 35-40 alumnes per aula, igual en línies generals a la nostra escola. Però al cycle inicial baixa moltíssim. Vegem com està:

Noruega . . .	14	alumnes per aula
Alemanya . . .	15	" "
Suècia	15	" "
Portugal . . .	19	" "
França	20	" "
Austria	18	" "
Xipre	20	" "
Suïssa	20	" "
Dinamarca . .	19	" "
Itàlia	19	" "
Turquia	19	" "
Regne Unit . .	22	" "

(Dades del Consell d'Europa i Statistical Yearbook. Unesco).

Com podem observar, països menys desenvolupats que el nostre, estan atenent l'escolaritat obligatòria amb un índex de qualitat superior al nostre i que a la llarga tindrà el seu fruit. A Espanya hi ha moltes escoles amb 18-20 alumnes al cycle supe-

rior, i 38-40 al cicle inicial. Com pot observar-se anem a l'inrevés. A la nostra escola, al cicle inicial tenim una mitjana de 27 alumnes per mestre, bastant distant de l'Europa econòmica, encara que millor que la mitjana estatal. Amb tot això volem dir que no estem tan malament, però que ens queda bastant per millorar.

Quant al servei de menjador es pot afirmar que el que mengen els nens no difereix substancialment del que donen a d'altres menjadors escolars. El cuinat diari per personal del centre i amb productes propis del moment i de la zona, caracteritza el menjador escolar de Vilobí. La relació qualitat-preu ha estat considerada molt bona. Els preus dels menjadors escolars contrasten amb les 185 pessetes del curs passat. La mitja d'un menú oscil·la al voltant de les 250 ptes. els més econòmics fins a 300 i 400 en aquells centres sense cap tipus de subvenció o bé que el menjar és dut de fora. Com podem observar s'ha intentat mantenir el preu ajustat tot i que en alguns cops s'ha passat per dificultats econòmiques. Per al proper curs, sembla que hi haurà una reducció de les subvencions als menjadors escolars i que sumat a l'increment dels costos el preu del menú-dia pot veure's incrementat en 20-25 ptes. Tot i així, encara estem lluny dels preus de la resta de menjadors escolars.

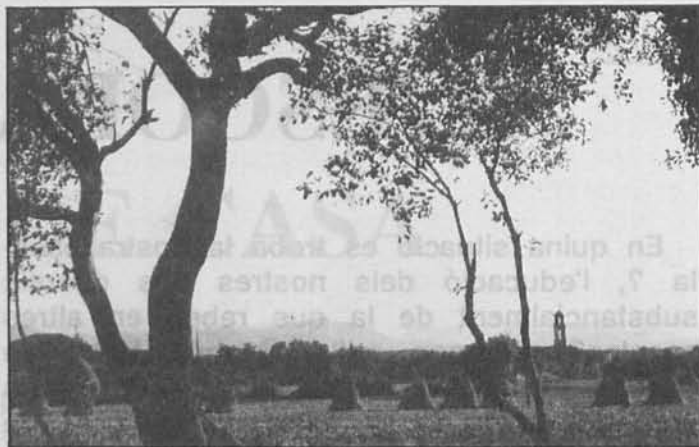
Aquests són aspectes que ens permeten saber més de la nostra escola i dels nostres fills. Més podríem dir, però ho deixem per a una propera ocasió.

RECORDATORI:

Venda de llibres a la casa de l'esplai de l'1 al 4 de setembre, de 7 a 10 del vespre.

Recuperacions de setembre: dia 1, a les 9 h.

Inici de curs: dia 15 de setembre. Jornada partida. Hi haurà des del primer dia Menjador Escolar.

ETIMOLOGIA

EL NOSTRES MOTS

Mercè Rabionet i Ribas

Quantes vegades hem pronunciat, escrit o llegit el nom del nostre poble? Segurament moltes; ara bé, quantes vegades ens hem preguntat d'on ve o què vol dir? Potser cap. Els noms de poble són usats sistemàticament, per això, sempre hi ha algú que ens desperta la tafaneria i ens fa començar a pensar i buscar solucions.

Primerament descobrim que tots els noms de lloc tenen un origen determinat i que la seva forma fonètica (so) i morfològica ha anat canviant amb el pas dels segles.

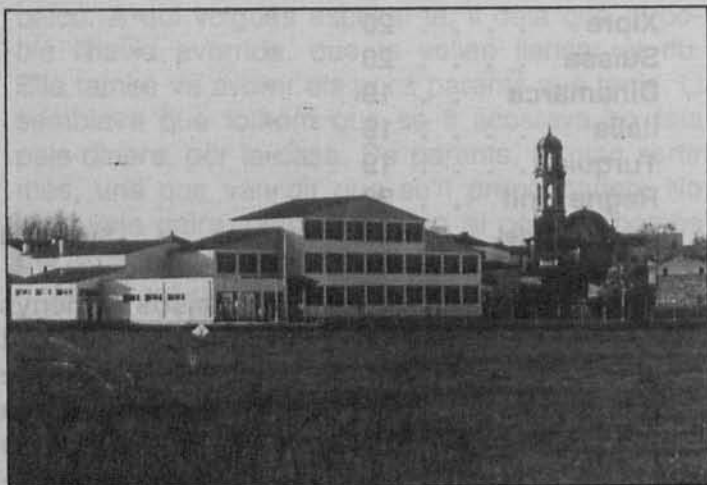
Vilobí prové d'un nom llatí de persona: VILLA ALBINI, que vol dir "vila d'Albí". Segons Moreu i Rey, un toponomista important, aquests mots d'origen llatí basats en un nom de persona "es compten a milers". Malgrat tot, encara és difícil determinar-ne la cronologia ja que alguns d'aquests noms existien a Catalunya durant el període carolingi i comtal, mentre que d'altres varen ser creats durant el període medieval. Es creu que la gran majoria pertanyen a aquest segon grup; ens manca, però, un bon estudi que ens ho certifiqui.

El procés que va transformar VILLA ALBINI en VILOBÍ, és el següent:

1. cau la **n** i la **i** finals: villa albí
2. les dues vocals **a** es redueixen a una sola: villalbi
3. la consonant **l** d'Albí es transforma en **u**: vilaubí
4. el grup vocàlic **au** es transforma en **o**: Vilobí

Vegeu ara altres noms provinents d'antropònims (noms de persona):

- Arenys del nom Alenius
- Creixell del nom Crasseillus
- Vendrell del nom Venerel.lus
- Sabadell del nom Sabatellus
- Castelldefells del nom C. de Fèlix
- Vilanna del nom Vila Annae.

EL VIATGE A MALLORCA DELS ALUMNES DE 8è. D'E.G.B.

Sé i en sóc conscient que el viatge de fi de curs dels alumnes de 8è d'E.G.B. de l'escola del nostre municipi porta les seves polèmiques en relació amb la gent gran (mestres i pares).

Amb aquestes ratlles jo us vull donar la meua opinió com a alumne.

Les activitats que hem desenvolupat durant el curs ens han portat molta feina, però ens ha servit per exercir la nostra creativitat, per conèixer-nos més, per tenir una relació amb els pares d'altres companys, per aprendre a organitzar-nos el temps i a responsabilitzar-nos.

Hi haurà qui em discutirà que això també ha donat lloc a alguna lliçó mal apresada, algun treball sense presentar, falta d'atenció a les classes; potser sí, però això també es pot donar quan hi ha falta d'activitats.

Jo crec, que a molts companys, aquest viatge els ha estat un estímul per anar tirant el curs endavant.

El viatge va ser meravellós, des de la sortida de Vilobí amb autocar, el viatge de nit en el vaixell on quasi ningú va clucar ull. I l'estada a l'illa, que curta!

Les excursions que féiem cada dia eren molt boniques: la catedral de Palma, el castell de Bellver, les perles de Manacor, l'artesanía del vidre, la platja de Formentor, el passeig marítim,... tot era nou per a nosaltres.

Cada dia ens anàvem a banyar a la piscina de l'hotel i tot sovint hi anàvem a la platja, la qual era d'una sorra molt fina, que entrava suaument dintre del mar i ens permetia jugar i divertir-nos molt.

Excepte un dia que va ploure a bots i barrals, tots els altres varen estar acompanyats d'un sol calent que donava una llum clara i feia ressaltar els colors de tot el que ens envoltava.

Semblava que tot just era el segon o tercer dia d'estar allà i ja havíem de tornar a fer les maletes, però aquesta vegada, les havíem de fer per tornar cap a casa. Que trist! Quantes coses que encara ens faltava veure!, però tot teníem la gran il.lusió de fer el viatge tornada perquè, aquest viatge era molt especial: el faríem amb avió. Era una nova aventura, ja que, cap de nosaltres no hi havíem anat mai.

El divendres cap a les cinc de la tarda, vam arribar a l'aeroport. Allà, ens van fer passar pel detector de metalls; tot de cop, va sonar l'alarma de l'aparell i, tothom intrigat, va mirar la maleta que provocava el fet, el policia, molt cautelosament, la va obrir. Era la meua que contenia una llauna de

Coca-Cola, i que va provocar les bromes de tothom.

Passats tots els controls, ja estàvem disposats a pujar a aquella màquina voladora perquè ens portés cap a la nostra terra. Passats vint minuts de vol ja aterràvem a l'aeroport del Prat. Allà ens esperava un autocar que ens portaria cap a casa.

Vàrem arribar cansats, és clar que sí! no es tractava d'un viatge de repòs, sinó del de "fi de curs i d'E.G.B."

Varem estar cinc dies de viatge i vuit per recuperar-nos.

Des de la nostra recent estrenada "TOSQUIJA" només em cal dir:

"A vosaltres, pares, mestres i a tots els qui amb la vostra participació ens heu fet possible portar a terme aquesta il.lusió del viatge a Mallorca:

Moltes gràcies!"

ANNA CORNELLÀ I PLANA

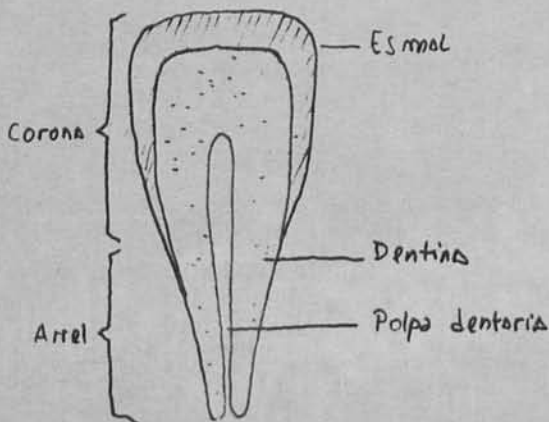
LA SALUT: UN HÀBIT

LA CÀRIES DENTAL I ELS NENS DE L'ESCOLA DE VILOBÍ D'ONYAR

QUÈ ÉS LA CÀRIES?

La càries dental és actualment la malaltia infecciosa amb més prevalença a la humanitat, sobretot als països més desenvolupats. Es pot definir com un "procés patològic localitzat, d'origen extern, que s'inicia després de l'erupció, determina un reblaniment del teixit dur de la dent i evoluciona cap a la formació d'una cavitat".

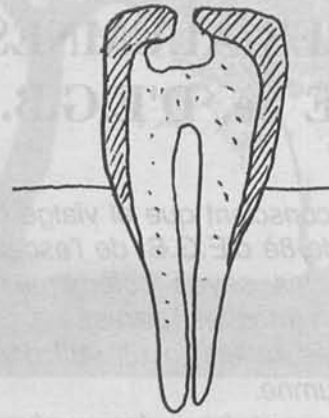
TALL SAGITARI D'UNA DENT

Els principals factors de la càries dental es poden aplegar en tres grups. Els primers són els factors genètics que determinen una susceptibilitat individual diferent a la formació de la càries com per exemple la composició i l'estructura de l'esmaol dentari, la composició de la saliva i la disposició de les peces a l'arcada dentària. El segon grup està format per les bacteris i la seva activitat fermentativa en els sucres dipositats a la superfície de la dent. El tercer grup és constituït pels factors dietètics, sobretot per la presència d'una quantitat excessiva de sucres en la dieta, la quantitat deficient de fibra en aliments molt refinats com també el dèficit de vitamines i minerals. Aquesta darrera causa té poca incidència en el nostre àmbit.

El procés de la formació de la càries comença amb una placa adherida a la dent formada per àcids provocats per la desintegració dels sucres.

LESIÓ PRODUIDA PER CÀRIES

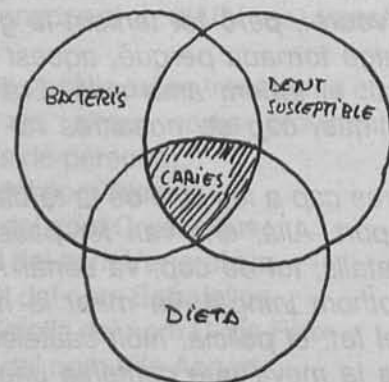
Aquests àcids es difonen a l'esmaol de la dent, tant en profunditat com lateralment, i el descalcifiquen. Més tard, aquesta zona es desprèn i apareix una petita cavitat. Aquí es desenvolupen els microbis, els quals formen àcids que descalcifiquen nous sectors de l'esmaol que també es desprenen. D'aquesta manera la càries va progressant en profunditat, amb la particularitat que la zona profunda és sempre més gran que la superficial, és a dir, que l'orifici d'entrada és més estret que la cavitat de l'interior.

Sota l'esmaol hi ha un altre teixit menys dur: la dentina. Només quan la càries hi arriba poden aparèixer símptomes dolorosos en entrar en contacte amb aliments freds o calents. Finalment, quan la lesió, després de destruir la dentina, arriba a la polpa dentària, zona on hi ha els vasos sanguinis i els nervis, es produeix una inflamació que pot degenerar en infecció. Aquest focus infecciós pot ser el responsable de processos patològics a distància.

Aquesta peculiar destrucció de l'esmaol dentari, la càries, condiona la precoç i irremissible destrossa de peces dentàries ja des de la primera infantesa i constitueix sovint el principi de tot un seguit d'alteracions de la dentadura que, al llarg de la vida, incidiran en la salut general.

A Catalunya més d'un 63% dels escolars de 7 a 14 anys es troben afectats de càries dental.

PROCÉS CARIOGEN

INCIDÈNCIA I PREVALENCIA DE LA CÀRIES DENTAL EN ELS NENS DE L'ESCOLA

Per valorar la incidència de càries dental entre els escolars de Vilobí d'Onyar es va fer servir l'índex d'Unitat Individu (UI) amb el qual es pot determinar el percentatge de nens que han estat o n'estan afectat. Cal, doncs, comptar el nombre de nens que tenen una o més peces extretes per culpa de la càries, o una o més peces restaurades, dividir-ho pel total de nens examinats i multiplicar-ho per cent.

El resultat és el següent:

Percentatge de nens amb càries dental a l'escola de Vilobí (UI)		
Edat	UI any 1986	UI any 1985
4-5	11,53 %	17,39 %
5-6	15,38 %	35,71 %
6-7	32,25 %	50,97 %
7-8	63,81 %	55,95 %
8-9	70,00 %	60,34 %
10-11	55,55 %	79,66 %
11-12	73,91 %	65,85 %
12-13	56,51 %	53,48 %
13-14	51,28 %	68,57 %

Percentatge general de l'escola de Vilobí d'Onyar:

UI de 1986: 53,70

UI de 1985: 55,30

La disminució de UI de l'any 86 respecte al de l'any 85 pot venir donat pel fet que els nens de parvulari tenen un percentatge de càries menor. (La disminució de la incidència es pot atribuir, en part, a la tasca de la guarderia respecte al control de dolços i llaminadures).

De tota manera, el resultat obtingut en aquest estudi de UI ens dona unes xifres d'incidència més elevades que la mitjana de Catalunya, sobretot entre les edats de 6 a 10 anys.

Segons la distribució per sexes, dona un UI més elevat en nens que no pas en nenes tant a l'any 85 com al 86. Les xifres generals són:

UI de 1986 nens: 49,73 % nenes: 48,03 %

UI de 1985 nens: 58,07 % nenes: 51,45 %

Un altre índex utilitzat és el CAO i s'extreu de comptar el nombre de peces dentàries cariades, absents i obturades, dividit pel nombre d'individus examinats. El CAO permet copsar la intensitat de l'atac de càries d'un determinat grup de població si es calcula periòdicament.

Índex de CAO en els nens de l'escola de Vilobí d'Onyar

Edat	CAO de 1986	CAO de 1985
4-5	0,15 %	0,30 %
5-6	0,30 %	0,60 %
6-7	0,74 %	1,63 %
7-8	2,08 %	1,41 %
8-9	2,60 %	1,82 %
9-10	2,01 %	2,31 %
10-11	2,02 %	2,24 %
11-12	2,10 %	1,76 %
12-13	1,43 %	1,02 %
13-14	1,10 %	1,28 %

Índex de CAO general de l'escola de Vilobí d'Onyar:

CAO general de 1986: 1,58

CAO general de 1985: 1,43

L'índex de CAO de 1986 és superior al de 1985, és a dir, si bé el nombre de nens afectats de càries disminueix (UI 86 inferior al UI 85) el nombre de dents cariades per nen ha augmentat. Comparant les dades obtingudes amb les xifres mitjanes de Catalunya segons un estudi realitzat l'any 1980, es pot observar una major incidència i prevalença de la càries en els escolars de Vilobí, sobretot en les edats de 6 a 10 anys.

CONCLUSIONS

La càries dental afecta un nombre molt important de nens que van a l'escola de Vilobí d'Onyar, tant en quantitat (53,70 %) com en intensitat (índex de CAO: 1,58).

Cal posar en joc les mesures necessàries per pal·liar aquest problema de salut. A nivell preventiu cal portar a terme cada any una campanya a l'escola per conscienciar els nens, els pares i els mestres sobre la importància que tenen els bons hàbits alimentaris (menjar aliments amb contingut de fibra vegetal, consumir el mínim de sucres refinats en aliments "enganxosos" com xiclets, pastes de cacao, etc., sobretot consumits entre àpats) i també tenir cura de la higiene bucal (raspall de dents, dentrífics fluorats, glopeigs, mastegar bé). A nivell assistencial cal portar els nens afectats per la càries al dentista per fer-hi les correccions necessàries i no esperar que es formin els flemons dentaris.

"IMATGES QUE JA SÓN HISTÒRIA":

EXPOSICIÓ DE FOTOGRAFIES DE VILOBÍ

(Setembre, 1987)

Que la fotografia amb el temps esdevé un document històric és cosa del tot sabuda. De la importància de les fotografies antigues els vilobinencs, malauradament, en tenim una prova ben concreta: gràcies a la visita que efectuà al nostre poble el fotògraf Adolf Mas l'any 1918 podem saber com era el retaule gòtic de Santa Margarida que fou cremat el 1936. Si aquest fotògraf visità Vilobí fou per encàrrec de la Mancomunitat de Catalunya i l'Institut d'Estudis Catalans, que li encomanà una gran campanya fotogràfica per Catalunya, amb l'objectiu, de fer un extens inventari dels béns artístics existents. Al cap d'uns anys, en molts casos, aquelles fotografies, esdevenien l'únic testimoni d'unes obres d'art que, malgrat l'esforç de la Generalitat republicana, desapareixeren sota el foc.

A més de les fotografies ja conegudes de l'Arxiu Mas, Vilobí també ha estat retratat, com tants d'altres pobles de les comarques gironines, per Valentí Fargnoli. Darrerament hem localitzat a l'Arxiu Fotogràfic del Centre Excursionista de Catalunya a Barcelona un parell de fotografies sobre detalls de l'església de Vilobí fetes l'any 1924. L'excursionisme a Catalunya, difós des de Barcelona a finals del segle XIX, va néixer amb una inquietud cultural que el portava a preocupar-se per conèixer el país. El parell de fotografies del C.E.C. sobre Vilobí ens parlen de la visita al nostre poble d'algun excursionista anònim l'any 1924.

Tanmateix, més enllà de les velles fotografies sobre Vilobí que es poden guardar als arxius fotogràfics (Mas, C.E.C., col·lecció Fargnoli al Museu d'Història de la Ciutat a Girona, arxius de col·leccionistes privats, etc), és convenient recordar que a moltes cases de Vilobí es guarden fotografies antigues que reunides constituïren una eina bàsica per entendre les transformacions del nostre poble al llarg del segle XX.

Per aquest motiu la secció de Cultura de l'Associació Pere Antoni li ha semblat adient iniciar a partir d'ara un arxiu fotogràfic sobre Vilobí. Es tractaria que la gent deixés fotografies antigues de casa seva; aquestes serien copiades i retornats els originals a cadascú, es formaria l'arxiu amb les còpies. L'Exposició de fotografies que tindrà lloc durant la Festa Major d'enguany té com a principal objectiu animar la gent a col·laborar en aquesta tasca col·lectiva de redescobrir el passat mitjançant la recerca d'imatges fotogràfiques.

Tot seguit reproduïm algunes fotografies velles acompanyades d'uns breus comentaris. Hem intentat que fossin imatges inèdites encara no publicades. Recordem que els programes de festa major han anat publicant una colla de fotografies antigues. Esperem que l'Exposició organitzada amb la col·laboració econòmica de la Comissió de la Festa Major rebi un gran nombre de visitants i que aquests col·laborin deixant les seves fotografies velles per tal de poder-ne fer còpies. Alhora aquesta exposició significa continuar la tradició novella de les exposicions de festa major amb caràcter cultural que tingueren lloc els anys 1979, 1980 i 1982, sobre art sacre, les eines tradicionals dels camp i el volcà de la Crosa, respectivament, les quals tingueren una gran acceptació.

EL RETAULE DE SANTA MARGARIDA DINS L'ESGLÉSIA PARROQUIAL.
(Arxiu Fotogràfic del Centre Excursionista de Catalunya)

El desaparegut retaule gòtic de Santa Margarida a la capella esquerra del creuer de l'església, lloc on es col·locà a principis del segle XX quan fou tret de l'ermita.

TALLA DE SANT ESTEVE DE L'ANTIC RETAULE BARROC DE L'ESGLÉSIA PARROQUIAL. (Arxiu Puigvert).

El Retaule de l'altar major fou construït als darrers 5 anys del segle XVIII o els primers anys del segle XIX per l'escultor gironí Gerard Martí, adoptant com a estil una barreja d'elements barrocs i neoclàssics. En el període 1847-1851 fou daurat i jaspiat. Segons la tradició oral per fer la talla de Sant Esteve s'utilitzà la fusta d'un perer que donà un veí de Vilobí. Des de llavors el camp on hi hagué aquest perer, situat a la Coromina del Castell, s'anomenà Camp Esteve, recordant aquest fet. Un topònim del poble d'Osor, el Sot dels Sants, té un origen similar. D'aquell Sot (fins aleshores anomenat Sot del Busquet) s'aprofità un cirerer per fer la talla barroca de Sant Pere per al retaule major de la parròquia. Des d'aleshores el sot rebé el qualificatiu dels Sants.

DETALL DEL NOU ALTAR DEL ROSER.
(Arxiu Fotogràfic del Centre Excursionista de Catalunya).

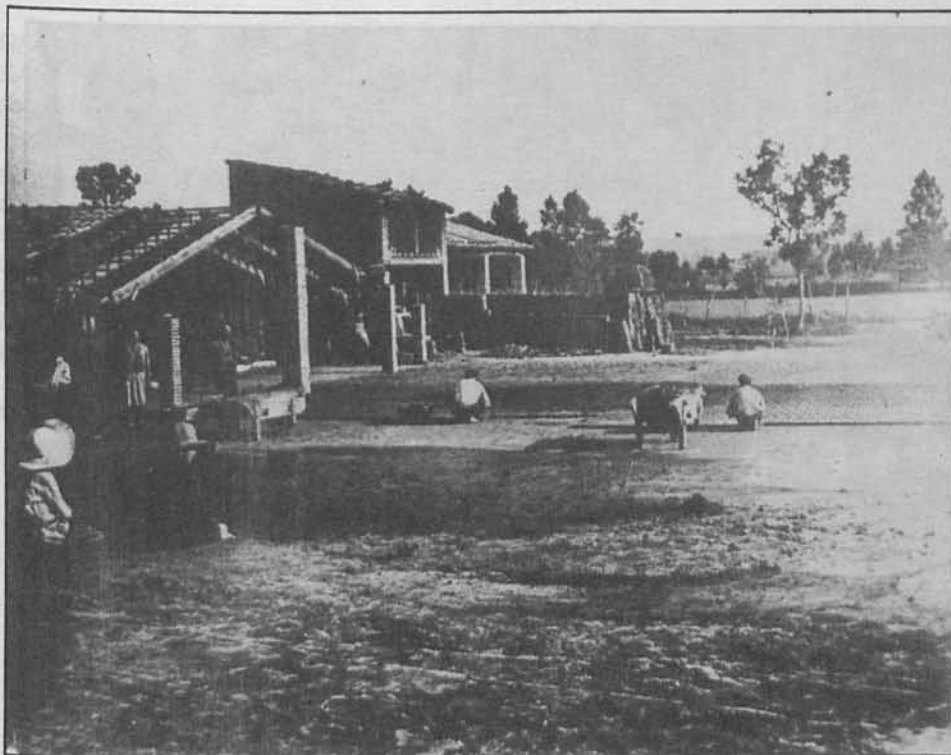
Representació del Naixement a l'altar del Roser inaugurat al 1835, després de la destrucció de l'antic altar durant la Guerra del Francès (1808-1814). A diferència de l'antic altar aquest fou costejat en la seva totalitat pel poble després de la negativa del Comte de Solterra al 1818 a costejar-lo. El retaule fou cremat el juliol de 1936.

L'HOME DE L'ÓS A LA PLAÇA NOVA. (Arxiu Puigvert).

Fotografia feta per Rossend Puigvert i Estrach. L'home de l'ós acompanyat per la seva dona i filla es dedicava a anar pels pobles oferint un petit espectacle de carrer: al so d'un pandero feia ballar un ós. El seu pas per Vilobí, com també per altres indrets, coincidí amb la Primera Guerra Mundial (1914-1918). Segons explicà ell mateix a Rossend Puigvert procedia de la Sèrbia, nació integrada a l'Estat de Iugoslàvia, i n'havia marxat en començar la Guerra. Recordem que aquella guerra fou particularment difícil per als països eslaus i que l'Estat espanyol es mantingué neutral. "Senyor, la Sèrbia està fotuda", fou una de les frases que recorda Rossend Puigvert haver sentit de l'home de l'ós. Fóra interessant fer un recull de fotografies de l'home de l'ós —d'aquest o d'altres— a d'altres poblacions per així refer els itineraris que varen fer.

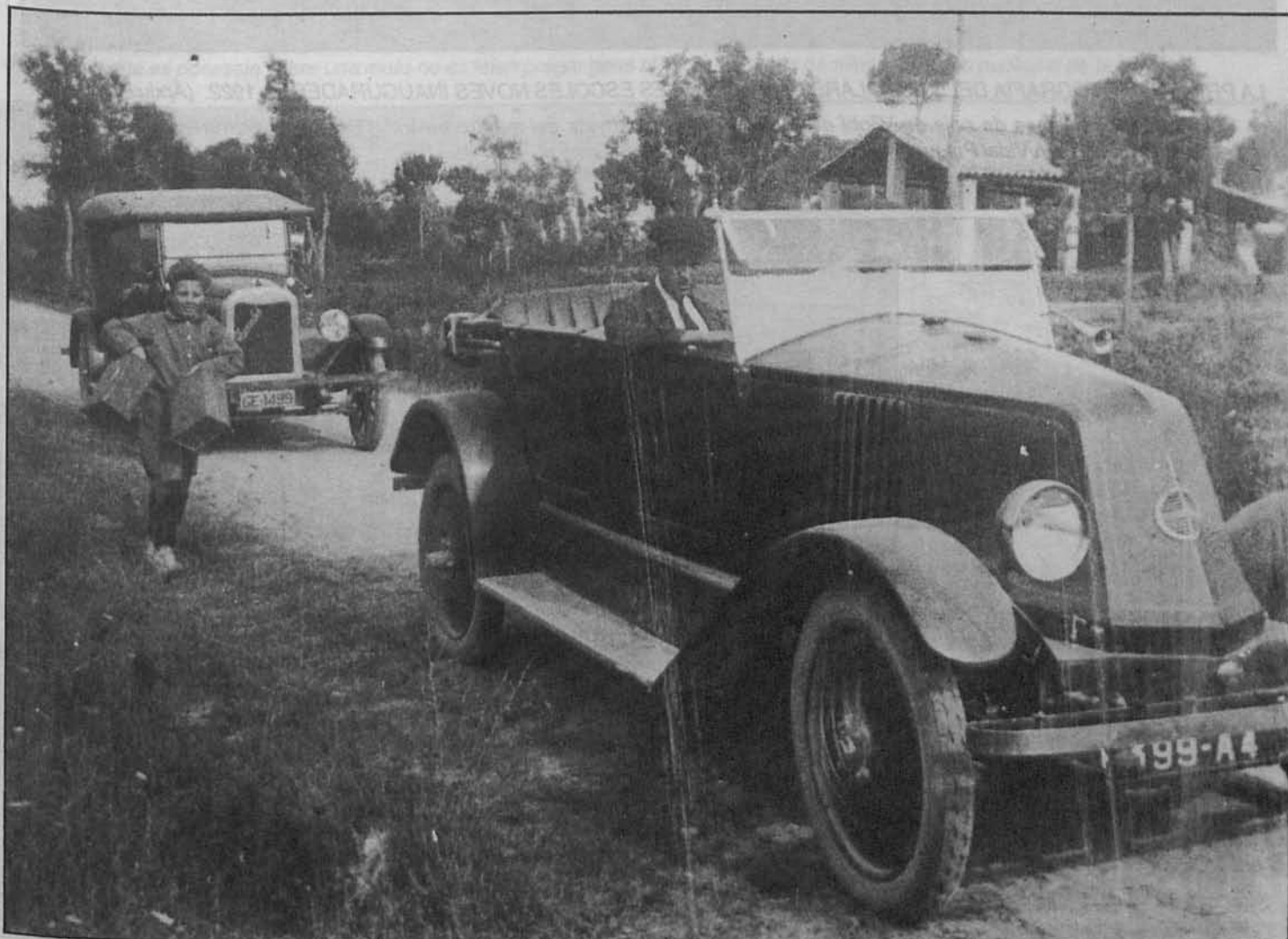

LES RAJOLERIES. (Arxiu Puigvert).

Diuen que les feïens són canviants al llarg del temps i aquí en tenim una mostra. De les rajoleries que durant la primera meitat del segle hi havien a Vilobí i als seus voltants (6 pel cap baix), ja no en queda cap. Potser és un dels oficis que juntament amb el dels esclopaters i carreters han desaparegut més de pressa, però no pel mateix fet, ja que en el cas de les rajoleries no ha estat per manca de feina, sinó per manca de modernitat davant la necessitat de produir moltes més peces a causa de les necessitats incessants de la construcció.

ELS PRIMERS COTXES DE VILOBÍ ALS ANYS 20. (Arxiu Molins i arxiu Puigvert).

No podem pas dir que els primers cotxes tinguessin la funció d'eina de treball inseparable com poden tenir ara per la majoria de nosaltres. N'hi havia molt pocs i tan sols les cases grosses en podien gaudir. Veiem aquí l'avi Viader amb el seu Alfa Romeo descapotable acompanyat pel metge de Vilobí que aleshores era en Paco Campillo. Més enrera el Chevrolet de can Rodó.

DETALL DEL NOU ALTAR DEL FETTER.

LA PRIMERA FOTOGRAFIA DELS ESCOLARS DE VILOBÍ A LES ESCOLES NOVES INAUGURADES EL 1922. (Arxiu Puigvert).

Fotografia de la classe de nois de Vilobí de l'any 1924 acompanyats del mestre en Vidal Puigvert i Carreras i, possiblement, d'alguns ex-alumnes. En Vidal Puigvert va ser mestre de Vilobí del 1892 fins al 1924.

FOTOGRAFIA ESCOLAR DE LA CLASSE DELS PETITS DEL 1953. (Arxiu Molins).

La classe dels petits acompanyats de la senyoreta Cortada.

REPOSICIÓ A L'ERMITA DE LA NOVA IMATGE DE SANTA MARGARIDA (20-VII-1947) (Arxiu Molins i arxiu del Castell)

Acabada la Guerra Civil del 1936, s'organitzà un grup de noies d'Acció Catòlica amb l'objectiu de retornar el culte a l'ermita de Sta. Margarida. Les seves tasques culminaren el 20 de juliol del 1947, organitzant-se una gran processó des de la vila a l'ermita per portar-hi la nova imatge. Per una crònica que feu Mn. Joan Planella d'aquella diada, podem saber que la processó també adoptà forma de rogativa per demanar pluja, com també de l'assistència a l'Aplec d'aquell any d'una gran gentada procedent dels pobles veïns i de Girona.

LA FAL.LERA DE LES MOTOS. (Arxiu Molins)

El jovent del principi dels anys 60 tingueren un símbol de progrés i d'esbarjo per sobre dels altres: les motos. Per això quan se'ls demanava que es posessin sobre una moto no es feien pregar gens ni mica. Tota una gentilesa cara a la publicitat de la botiga.

RETALLS DE PREMSA

ES PRESENTA LA REVISTA
"TOSQUIJA"

Vilobí d'Onyar.— La revista municipal "Tosquija" serà presentada demà dissabte en un acte que se celebrarà a la sala-cinema del centre cívic can Sagrera. La presentació anirà a càrrec de Joan Carreras i Péra i començarà a les 10 del vespre.

(LOS SITIOS)

A CONTRALLUM
Dolors G. Cornellà

"TOSQUIGETS"

La pasta és de galeta, per entendre'ns, com ara d'aquestes que en diuen "pastes de te". De fet, són dues galetes, una al cim de l'altra i amb confitura al mig. Per sobre, un bany de xocolata d'aquesta tan fosca i, coronant-ho, una fruita seca.

N'hi ha de diversos gustos: la confitura pot ser de maduixa, de pruna, de préssec o d'albercoc. I la fruita seca del cim és una nou, una ametlla o una avellana.

Els "tosquigets" van néixer fa quatre dies, o cinc, per ser més exactes. I tenen una pila d'històries a darrera.

"Tosquija" és el mot que utilitza la gent d'aquestes terres de l'altra banda de l'aeroport per anomenar les pedres que surten de les pedreres de la zona i que es fan servir, sobretot, per adobar camins. La "tosquija" és doncs, una mena de pedra volcànica, porosa, negra amb incrustacions verdes, que pesa poc, del país.

"Tosquija" és el nom de la revista municipal de Vilobí que va ser presentada dissabte passat.

I aquí arribaríem als "tosquigets" i al seu creador. Les tradicions bé surten d'algun lloc, i si no n'hi ha, no està malament començar-les.

De tradicions, a Vilobí, n'hi pot haver moltes. I de culinàries, també. Però el que no teníem fins ara, que jo sàpiga, eren les postres típiques. Gràcies a la bona voluntat, al saber fer i a l'esforç d'en T. ja en tenim unes: els "tosquigets".

Havien de ser, sobretot, de dos colors, negr i verd, talment com la pedra "tosquija". Per això, de bon principi, en T. va pensar en la confitura de pruna i en la xocolata. I per això, també, algú li suggereix ara el kiwi. Per donar més varietat i oferir més possibilitats, va confeccionar-los en diferents gustos. I ara és tot un assortiment de "tosquigets" que fan goig de debó.

De cap manera no vull que això sembli una propaganda del producte i prou.

Els "tosquigets" han nascut de la mà d'un home que és capaç de fer-ne dotze quilos i regalar-los el dia de la presentació de la revista. Que col.labora desinteressadament amb els seus productes sempre que es porta a terme qualsevol activitat en i per al poble. Que se'n va a assajar els Pastorets a les nits durant dos mesos seguits i torna a la feina després, mentre tots els altres se'n van a dormir tranquil.lament, estalviant-se així hores de son que ningú no li paga.

Pertot arreu, a tots els pobles, n'hi deu haver, d'homes com en T. que fan la seva feina en silenci, que ajuden sense fer-se notar, que d'alguna manera col.laboren a tirar endavant petites iniciatives que porten la sal i les ganes de sentir-se manipulats o oblidats per altres de més grossos. N'hi deu haver, però jo conec en T. i per això crec que es mereix un mínim reconeixement, ni que sigui en una columneta com aquesta.

(PUNT DIARI, 28-5-87)

COR DE POETA

És un noi, jove, de disset anys;

es passa els dies pensant.

Plora, veient en el món aquesta enemistat,

plora, veient el futur d'aquesta societat.

Té l'expressió d'una flor,

i la necessitat d'un amor;

té molts sentiments dins el seu cor,

però expressar-los no pot,

perquè no té un cor que de poeta sigui

l'expressió

no sap fer poesies, explicant un món d'il.lusió.

Hi haurà un moment en el que es podria sentir

fracasat,

en veure's refusat per aquesta societat,

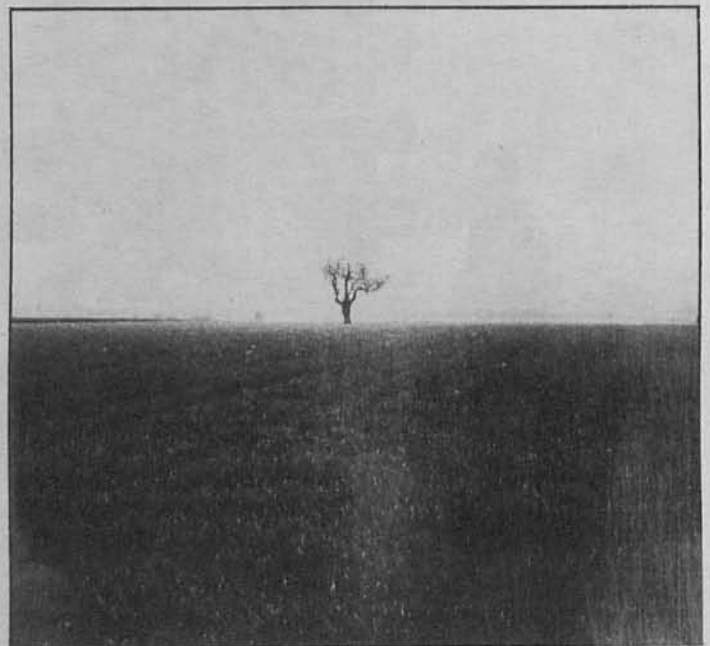
per el que ara ja comença a vessar llàgrimes,

per quan no sigui escoltat,

i quan no sigui escoltat, ell haurà mort;

ja no li quedaran sentiments dins el seu cor.

FELIP MATÓ I TEIXIDOR

CONEIXEMENT

RETAULE PER A LA CAPELLA DEL MAS ALRÀ (MAS OLIVER DE VILOBÍ D'ONYAR)

"La capella pública del mas Alrà consta com a existent des del 1703, i és dedicada a la Mare de Déu dels Dolors, culte important al s. XVIII". (1)

No obstant això, la seva existència és molt anterior, però la construcció actual de l'edifici correspon al 1609, data que es pot veure esculpida a la part baixa del petit rosetó. Això ens permet de deduir que el retaule documentat era per a aquesta capella, i més, si tenim en compte la seva advocació a la Mare de Déu.

Cal recordar que durant el Renaixement "Les Pietats" —no oblidem els quatre grups de Miquel Angel— foren una de les iconografies més difoses, mentre que en el segle XVIII, varen ésser "Les Doloroses", de les quals la imatgeria religiosa espanyola n'és un clar exponent —Joan de Juni, Pedro de Mena, etc.—, i que juntament amb les Verges de les Angústies són unes simples varietats del tema de la Pietat.

Tot i que el document del contracte no fa cap referència al lloc on deuria assentar-se el retaule, la coincidència de dates: 1609 la capella. 1610 el retaule, i la manca de referències o notícies d'un retaule amb aquesta dedicació a la Verge de la Pietat en l'església parroquial, confirmen la seva destinació a la ja esmentada capella.

El donant

Llàtzer Alrà, pagès de Vilobí, molt probablement nebot del canonge Miquel Alrà i ambdós fills del mas que avui porta el nom d'Oliver, fou qui encarregà la construcció del retaule que presentem.

Poca cosa sabem d'aquest vilobinenc del segle XVII, només coneixem per un contracte d'arrendament ofert pels protocols notariais (2) que l'any 1613 va arrendar a Pons Saurí, pagès de Medinyà, el mas Rigau i una peça de terra del mas Ro-

vira, tots dos de la seva propietat i situats al terme de Vilobí.

L'artista

Quant a l'autoria del retaule cal referir-nos a Joan Pujades, fuster, natural de Riudellots de la Selva i veí de Girona.

Fins el moment actual res no es coneixia d'aquest mestre, però la recerca que portem a terme centrada a l'Art de l'època barroca a Girona, ens n'ofereix abundants dades:

Segurament era fill d'un altre fuster també de Riudellots, que a la segona meitat del s. XVI, obrà tres retaules per a la parròquia del seu poble (3).

Així mateix hem pogut saber que Joan Pujades va executar els retaules majors de Sils i de Sant Gregori i va acabar els de Sant Andreu Salou i Cartellà que havien iniciat Bernat i Bladiri Roca, germans i fusters de Girona.

En els documents Joan Pujades apareix citat com a: fuster, entallador i escultor, però tot i la seva abundant producció, cap de les seves obres no s'ha conservat o no es coneix, i per tant res no sabem de la qualitat del seu treball. Esperem que estudis futurs ens permetran d'atorgar-li un lloc digne en la nostra historiografia.

Els contractes

Era habitual que l'execució d'una obra ja fos escultura, arquitectura, pintura... anés precedida de la signatura d'un contracte. Aquest era formalitzat davant d'un notari i generalment era un contracte a preu fet, conseqüència d'un acord entre la part contractant —que costejava l'obra— i l'artista.

En aquest tipus de document s'especificaven totes les condicions i pactes tocants a preu, temps de durada de la feina, iconografia, tipus de material a emprar i altres qüestions com poden ser: despesa de l'artista i els seus ajudants mentre duri l'assentament de l'obra, dietes, etc.

Pel que fa als retaules, una gran majoria formen part d'un procés llarg i costós que es divideix en dues parts:

a.- S'encarregava a un fuster la realització de l'estructura en fusta del retaule, com també les imatges.

b.- Passat un temps, que poden ser alguns anys, se signa un segon contracte, ara amb el pintor, que s'encarregarà de policromar el retaule "de bon or y fines colors al oli", així s'esmenta en els documents.

L'explicació d'aquest llarg procés ve donada per raons de cost, en particular en els casos en què eren els feligresos els qui sufragaven l'obra.

Retaule de la Mare de Déu de la Pietat

Segons podem extreure del contracte, abans de formalitzar l'encàrrec, el mestre Pujades va lliurar a Llàtzer Alrà, una traça. La traça o projecte de l'obra consistia en un dibuix fet en paper o pergamí, la utilitat principal del qual era servir de guia per a l'obra que s'havia d'executar i a més, com a garantia que el treball es faria conforme la capitulació feta. Són molt poques les traces que

s'han conservat i la nostra és una més de les perdudes.

De totes maneres si la part contractant ho considerava oportú, sempre es podia modificar, i així es féu en aquest cas; decidint que com a model per als capitells es prengué el retaule de Sant Pere de l'església de Vilobí. Pensem que es deuria tractar d'un retaule segurament construït a les darreries del s. XVI i del qual no tenim cap referència, però sí que es coneix l'existència d'un altar dedicat a aquest sant, que ja existia des del 1387 (4).

No s'indica amb quin tipus de fusta es farà el retaule, però en la majoria de contractes es recomana que sigui arbre blanc, és a dir pollancre, donat que la seva consistència i l'escasseig de nusos el fa fàcil de treballar i apte per a la talla d'imatges.

El retaule que havia de tenir dos metres d'ample, ocuparia el capçal de la capella, essent d'alçària fins el sostre.

En la seva part central i sobre l'altar, una fornícula apetzinada allotjaria la imatge de la Pietat, segurament en la seva representació habitual d'asseguda amb el Crist mort als braços.

Aquestes fornícules amb forma de petxina o curculla tant difoses en l'art del Renaixement, són aplicades tant en arquitectura —pensem en la gran curculla sobre la porta d'accés a l'església de Sant Dalmai, o en la de Bordils de finals del x. XVI—.

Altres elements ornamentals que enriqueixen l'obra eren: roses, fullatges i caps d'angelet o serafí. Les columnes, com en la gran majoria de retaules del moment, tenen un terç del seu fust ricament ornamentat amb grottest de fullatges, mentre els dos terços superiors són entorxats, és a dir amb estries formant espital.

El temps que s'acordà fou de tres mesos.

El cost total es fixà en 20 lliures barceloneses, repartides en dues parts: l'una a mig fer i l'altra un cop llesta i instal·lada l'obra al seu lloc.

Referent a la policromia cap notícia no s'ha aconseguit.

Malauradament la desaparició de tants i tants retaules al llarg del temps, ja sigui per canvis de gust o per enfrontaments bèl·lics, no ens permet de

conèixer la qualitat de les obres i sols podem saber com eren per les descripcions que d'elles es fan en els contractes, conservats en els arxius.

Amb tot, no podem pas parlar d'una gran obra a nivell de la Història de l'Art en general, però sí molt interessant com a aportació que contribueix a un millor coneixement de la història local del nostre poble.

Tot seguit n'oferim la transcripció del document i una reconstrucció ideal i hipotètica.

Vilobí d'Onyar, 13-8-1987

DORA SANTAMARIA I COLOMER

En nom de Nostre Senyor Déu sia. Amén.

De y sobre lo fet devall scrit, per y entre Llatzer Alrà, pagès de la parrochia de Vilobí, vegueria, de una part, y mestre Joan Puiades, fuster de Gerona, de part altra, és estada feta la concòrdia y avinencia ab los pactesguens.

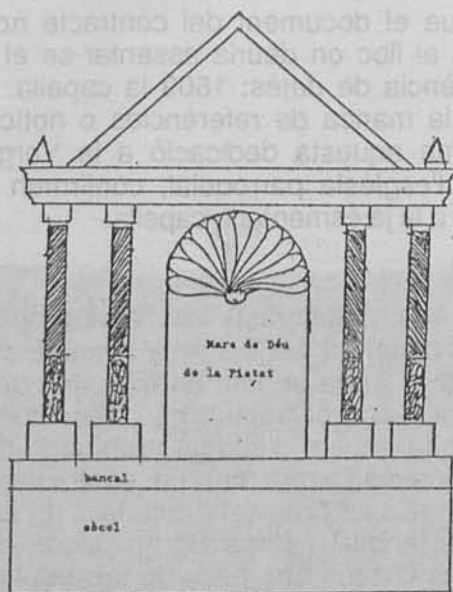
E primerament, és pactat que dit mestre Joan Puiades hage de fer y fabricar, com ab tenor del present capitols convé y promet fer y fabricar, de assí a mitjan mes de maig pròxim vinent, un retaule, bestrahent li la fusta, conforme la trassa té lliurada a dit Llatzer Alrà, salvo que las columnas se han de fer rodonas ab los tertios entrellats y lo de més antorxat. Y an de ser los capitells, conforme los del retaule de Sant Pere de Vilobí. Lo demás de las cornisas, architrauas, conforme lo art de arquitectura requer y demana, Més que de dos en dos columnas, porten un resalt encaixat en ques pujan fer tres rosas o las que poran, ab una pastera ont se té de fer una figura de Nostra Senyora de Pietat, ab sa patxina. Y la alsada del retaule, tot lo que porà portar y la amplària de deu palms, poch més o manco. Y per definició un frontespis y als costats unes mènsules ab sas fullas ab uns caps de seraphins, ont seran necessaris.

Item, és pactat que dit Llatzer Alrà per manufactura y preu fet de dit retaule, hage de donar y pagar a dit Puiades, vint lliuras barceloneses, pagadoras desta manera, ço és, que feta la mitat de dita feyna, la mitat compresas tres lliuras que ja té rebudes, y les restants, acabada la dita feyna y posada a tot punt lo dit retaule.

Et ideo nos dicte partes, etc. (segueix mitja pàgina en blanc, sobreentenenent-se que es tracta del formulari de la clàusula de garanties).

Actum Gerunde, die XXV february MDCX.

Testes: Joannes Vidal et Antonius Mallol, scriptores Gerunde.

NOTES

(1).- MARQUÈS, J.M.: L'església a Vilobí d'Onyar. Vilobí d'Onyar, 1978.

(2).- A.H.P.G. Francesc Pascual. Notaria núm. 5 vol. 831.

(3).- CLARA, J.: Nicolau Mates pintor de Sant Feliu. Institut d'Estudis del Baix Empordà, núm. 2 (1983).

(4).- MARQUÈS, J.M.: ob. cit.

1610, 25 de febrer. Concòrdia feta entre Llàtzer Alrà, pagès de Vilobí, i Joan Pujades, fuster de Girona, referent a la fabricació d'un retaule sota l'advocació de Nostra Senyora de la Pietat.

A.H.P.G. Francesc Pascual. Notaria 5, vol. 823.

PLATS OLLES

Els dies que s'apropen són de festa gran per al nostre poble i tothom, qui més qui menys, pensa celebrar-ho. Al nostre país les festes van molt lligades als àpats, sovint abundosos, encara que potser no tant com anys enrera quan la gent, en diades com la Festa Major, Nadal o la mort del porc, treia el que se'n diu el ventre de pena després d'estalviar força la carn, el peix, els dolços... durant tot l'any.

Ara les coses han canviat i no s'ha pas d'esperar cap esdeveniment per menjar pollastre. Però potser anem tots tan atrafegats que quan, per raó dels diners, ens podríem permetre de menjar coses que abans no teníem a l'abast, la manca de temps ens obliga a recórrer a solucions no massa satisfactòries per sortir del pas.

També és veritat que com més important és la festa més hem de treballar les dones que portem la casa. Per això, si no ens agrada estar remenant pels fogons mentre toquen les sardanes, hem de fer servir la imaginació i també, perquè no, la tecnologia a fi de poder participar en els actes i, alhora, no perdre aquesta tradició tan nostre dels àpats de Festa Major.

Hi ha plats tradicionals que es poden preparar amb antelació. El rostit, per exemple, és un plat que és bo fred i és bo calent i es pot tenir preparat per a tots els dies, tenint en compte, això sí, de fer rescalfar només la quantitat que s'ha de consumir cada vegada perquè sinó es torna molt eixut. En canvi, d'altres plats, com ara els guisats, és fins i tot millor que no es mengin acabats de cuinar. Però jo recomanaria que la picada no s'hi afegís fins a l'última hora quan s'escalfen per servir-los a taula, altrament l'all i el julivert perden les seves qualitats aromàtiques i és preferible que gairebé no quedin cuits.

Avui dia, quan pràcticmanet tothom té congelador també és bo fer-ne ús per preparar amb tota tranquil·litat unes plates de canelons o algun "paté", però s'ha de tenir en compte que si es guarden massa temps s'altera el sabor dels aliments cuinats. El més correcte és preparar-ho vuit o quinze dies abans i d'aquesta manera s'evita feina de darrera hora i el resultat és excel·lent.

Espero que les receptes que suggereixo a continuació us ajudin una miqueta, i us demano que m'envieu idees, trucs o plats vostres perquè poguem aprofitar-nos de les experiències de tothom.

Bona festa i bon profit!

Terrina de carbassó

1 kg de carbassó
1 ceba grossa
150 g de pernil dolç

50 g de ventresca fumada
50 g de formatge ratllat
4 ous
un pessic d'herbes de Provença
sal i oli

Es talla el carbassó i la ceba a daus i es fa sofregir amb una mica d'oli fins que quedi tou. Després es posa a escórrer i quan és fred es barreja amb els ous deixatats, el pernil i la ventresca, tallats a trossets ben petits, el formatge i la sal. S'unta un motlle llarg amb una mica de mantega, s'hi tira la bareja i es tapa amb paper de plata. Es posa al forn, que ja ha de ser calent però no gaire alt, a caure al bany maria. Quan és cuit (uns tres quarts d'hora) es deixa refredar, es desenmotlla, es cobriex amb maionesa i s'adorna amb pebrot escalivat i olives.

Sípia amb mandonguilles

Per a les mandonguilles:

1/2 kg de vedella
1/2 kg de porc
1 llesca de ventresca
4 ous
molla de pa sec
una mica de conyac
sal i pebre

Per al sofregit:

2 kg de sípia
3 o 4 sebes
2 grans d'all
sal i oli

Per a la picada

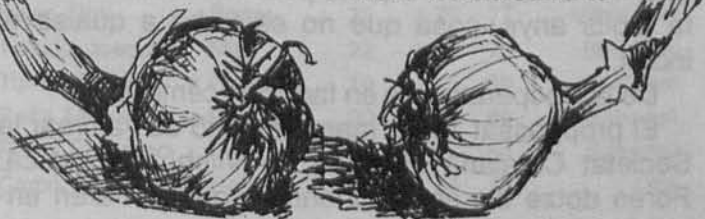
2 grans d'all
1 galeta
20 ametlles
un tall de xocolata
negra

A mesura que es fan les mandonguilles petites es van enfarinant i fregint en una paella. Es reserven i se salteja una mica la sípia tallada a talls grossos. A part es fa un sofregit amb la ceba, que ha de quedar cuita però no rossa, i tot seguit s'hi tira la sípia, la sal, una mica d'aigua i es deixa caure una mitja horeta. Després s'hi afegeixen les mandonguilles, es deixa coure una mitja hora més i ja s'hi pot tirar la picada.

Espatlla de porc al forn

S'agafa una espatlla de porc sense desossar i es posa a macerar amb xerès unes quantes hores. Es treu de la maceració, se sala, se li tira una mica de pebre i es posa en una plata amb oli. A continuació s'introdueix dins el forn ben calent. L'hem de girar i quan ja sigui rossa de tots dos costats s'abaixa el foc. De tant en tant se li tira un rajoliu de xerès i es deixa coure a foc lent una hora per quilogram de carn.

PILAR FALGUERAS

AGENDA

Aquest apartat s'inicia per tal que qualsevol associació, agrupació, formació, etc., que porti a terme activitats en l'àmbit del terme municipal de Vilobí, o que tinguin alguna vinculació amb el municipi, pugui donar a conèixer la programació, convocatòries, o dades d'interès. Des d'aquí voldríem obrir-vos aquest espai, tenint per segur que si ens acostumem a utilitzar-lo pot ésser, com a menys, pràctic.

COMUNITAT DE VEÏNS DE VILOBÍ - BRUNYOLA VEDAT ONYAR GE-10.096

Temporada de caça: 11 d'octubre a 1r. diumenge de febrer.

Acord de l'Assemblea General de Socis de 6-8-87

Per tal de protegir algunes espècies com poden ser les llebres i les perdius. S'acorda que la temporada de caça per aquestes dues espècies s'acabarà el dia 31 de desembre. Es prega a tots els caçadors el màxim respecte per als cultius i les instal·lacions. Es demana una atenció especial per a les avellanedes fins que s'hagi acabat la collita, i per a les instal·lacions de regadiu que cada vegada augmenten, tant en els avellaners com en les pomeres.

COOPERATIVISME

El Sindicat, la Germandat, la Cambra, el Grup Santa Margarida i la Cooperativa són mots que la gent de Vilobí i rodalies associa en una sola cosa, en un sol indret, en l'activitat que hi ha en el molí del carrer de Girona de Vilobí.

Si ens endinsem en el contingut cada un dels mots anteriorment esmentats hi veurem conceptes diferents, activitats diferents i gent molt diversa que, en conjunt, totes elles han anat formant part dels records de la gent d'aquelles contrades.

És remarcable l'activitat associacionista agrària que hi ha hagut en aquest poble i rodalies des de fa molts anys, cosa que no es troba a qualsevol indret.

De la Cooperativa us en farà cinc cèntims.

El propassat 13 de març de 1985 es va crear la Societat Catalana Limitada de Vilobí i Comarca. Foren dotze els socis fundadors que portaren en-

davant aquesta iniciativa per unir esforços en el sector agrícola. Cal dir, que els socis del Grup Santa Margarida hi varen aportar el capital en forma de solar, edifici i instal·lacions.

La resta de socis han d'aportar mil pessetes per poder disposar d'un títol de la Cooperativa a més de signar prèviament una sol·licitud d'inscripció.

Però fins a la present la Cooperativa se'n fa càrrec d'aquesta quantitat simbòlica donat que amb tants i tants de funcionaments del molí ja ha generat un capital circulant suficient com per absorbir aquestes quantitats. I... permeteu-me que ho repeteixi, el que sí és imprescindible és signar la sol·licitud d'inscripció per poder ser soci de la Cooperativa.

El nombre d'associats és a prop del centenar.

L'activitat principal que es realitza a la Cooperativa és la del molí de granes, i de forma secundària, s'ofereixen diferents serveis als agricultors.

Respecte al molí s'ha de dir que ens ha quedat una indústria obsoleta i li cal una adaptació al nou temps. Hauríem de passar de produir cereals molturats en sacs a produir pinso a granel. Per solucionar això ja s'han produït varis intents, però de moment cap ha arribat a bon port.

De camins possibles per a la Cooperativa n'hi poden haver molts, però els més viables, des de la perspectiva, per caminar endavant en veig dos:

Un és el de la reconversió industrial del molí i l'altre el de convertir-se en una Cooperativa només de serveis.

Tant un camí com l'altre ens convé un canvi d'actitud. Són camins que es poden complementar, però millor no fer-ho.

Bé, després d'agrair que hagi arribat fins aquí llegint aquestes quatre ratlles, voldria que per uns dies ens deixéssim de cabòries i que ens disposéssim a passar una bona Festa Major.

S.T.A.T.
COOPERATIVA C.L.
VILOBÍ I COMARCA

ESPORTS

EL FUTBOL A VILOBÍ D'ONYAR

VILOBÍ C.F.

1r. equip REGIONAL PREFERENT

Resultats última jornada de la lliga temporada 1986/87 i classificació final:

REGIONAL PREFERENT (GRUP 1)

Resultats

Guíxols - Masnou	5-0
Sant Cugat - Badalona	0-2
Cardona - Horta	1-0
Castellar - Milán	1-1
La Llagosta - Martinenc	1-1
Adrianenc- Hostalric	4-1
Vilobí - S. Cristòbal	4-1
Olot - Cerdanyola	7-1
Canovellas - Palamós	1-3

Classificació General

S. Cristòbal	34	23	5	6	75	40	51	+17
Palamós	34	21	8	5	53	21	50	+16
Badalona	34	19	8	7	79	39	46	+12
Olot	34	19	7	8	82	38	45	+11
Martinenc	34	18	8	8	56	32	44	+10
Sant Cugat	34	17	8	9	53	39	42	+8
Vilobí	34	14	8	12	57	45	36	+2
Cerdanyola	34	14	8	12	52	65	36	+2
Castellar	34	12	9	13	39	48	33	-1
Horta	34	12	7	15	50	53	31	-3
Adrianenc	34	10	10	14	44	39	30	-4
Canovellas	34	10	9	15	36	52	29	-5
Masnou	34	10	9	15	49	59	29	-5
Milán	34	10	6	18	44	63	26	-8
Cardona	34	7	11	16	46	69	25	-9
Guíxols	34	7	9	18	45	69	23	-11
La Llagosta	34	6	7	21	39	77	19	-15
Hostalric	34	6	5	23	38	89	17	-17

Alineació últim partit de lliga: Drets: Serramitja, Esquinas, Andrade, Soler, Ferreiro i Soler;
Ajupits: Narciso, Geladó, Salgado, Barnils i Gallego.

Per a la propera temporada 1987-88 el Vilobí C.F. aporta a l'equip moltes cares noves, de les quals sobresurt el seu entrenador Francesc Montero, que a la presentació afirmà que està molt content de tornar a ser entre nosaltres, que espera de tots els jugadors un esforç màxim a fi de fer un equip compacte i sense fisures.

El President, Josep Panella va demanar molta il·lusió i responsabilitat als jugadors, per donar la cara en tot moment damunt del terreny de joc diumenge darrera diumenge.

Va acabar la presentació el capità de l'equip, Albert Serramitja, que afirmava i confiava molt en la temporada 87/88 i que les possibilitats per assolir un bon paper eren al nostre abast.

PLANTILLA PRIMER EQUIP TEMPORADA 87-88 - REGIONAL PREFERENT

Jugador	Demarcació	Edat	Talla	Pes	Club	Proced.
Alberga, David	Porter	25	1.72	70	Vilobí C.F.	
Barbany, Josep	Defensa	22	1.90	79	Canovellas	
Escuder, Jordi	Davanter	20	1.70	66	Girona C.F.	
Esquinas, Angel	Defensa	24	1.78	72	Vilobí C.F.	
Ferreiro, Xavier	Mig	19	1.76	65	Vilobí C.F.	
Gallego, Joan	Mig	22	1.75	68	Vilobí C.F.	
Gelado, Joan	Defensa	23	1.70	61	Vilobí C.F.	
Hervas, Joan	Mig	25	1.82	78	Vilobí C.F.	
Jiménez, Celedoni	Mig	23	1.80	74	Coma-Cros	
Jou, Xavier	Mig	20	1.78	74	Vilobí C.F.	
Méndez, Damià	Davanter	19	1.70	67	Breda	
Méndez, Francesc	Davanter	21	1.72	68	Banyoles	
Prat, Joaquim	Defensa	24	1.74	69	Vilobí C.F.	
Serramitja, Albert	Defensa	29	1.71	66	Vilobí C.F.	
Soler, Toni	Porter	25	1.79	77	Vilobí C.F.	
Teixidó, Joaquim	Mig	22	1.76	72	Banyoles	
Torres, Didac	Davanter	19	1.75	69	Sàbat	
Peña, Miquel	Davanter	20	1.77	69	Sabadell	
Rubió, Francesc	Davanter	20	1.67	64	Sabadell	
Carbó, Manuel	Defensa	31	1.76	76	Olot	

Quadre tècnic del primer equip

Entrenador: Francesc Montero
 Prep. Físic: Rafael Mató
 Delegat: Jordi Menció
 Massatgista: Pere Bou
 Material: Josep Giró
 Coordinador: Ildelfons Calleja

**Equips que compondran la
 Regional Preferent (Grup I)
 la temporada 1987-88**

Vilobí	Masnou	Calella	Sant Cugat
Milán	Sant Joan V	Horta	Ripoll
Abadessenc	La Llagosta	Montañesa	Cardona
Cerdanyola	Adrianenc	Canovelles	Guixòls Castellar

VILOBÍ C.F. -juvenils- ELS HEROIS DE LA TEMPORADA

Després de disputar-se l'últim partit de la temporada al camp de l'Escala del qual va sortir victoriós el nostre equip per 0-2, els Juvenils varen aconseguir guanyar el campionat de 1a. Divisió Provincial, i per tant l'ascens a la Primera Categoria Catalana, així doncs la propera temporada els tres únics equips de la província que jugaran a la flamant categoria seran el Vilobí C.F., la Garrotxa i el Figueres, equip aquest últim que l'any passat ja hi militava

La resta d'equips participants seran:

Levante	Garrotxa	Terrassa
Salle Premià	Lliçà de Munt	Granollers
Santboià	Sabadell	Terlenka
Canovelles	Montañesa	Europa
Júpiter	Sant Andreu	Vic
AE Sarrià		

Classificació final Temp. 86/87

Vilobí	30	20	6	4	69	25	46
Garrotxa	30	20	6	4	113	46	46
Olot	30	19	7	4	97	34	45
Blanes	30	17	5	8	91	54	39
Lloret	30	12	9	9	55	67	33
Salle G.	29	12	8	9	72	59	32
Banyoles	30	14	3	13	58	58	31
Anglès	29	13	3	13	51	67	29
Maristes	29	10	8	11	62	60	28
P. Sport	29	10	7	12	45	44	27
Salt	30	10	6	14	52	64	26
L'Escala	30	10	2	18	58	83	22
Farners	30	9	7	18	36	75	17
Coma-Cros	30	5	6	19	54	106	16
Arbúcies	30	5	4	21	39	102	14

Nota: Encara que Vilobí i Garrotxa varen quedar empatats de punts, el gol-average va ser favorable al Vilobí CF.

Calorosa acollida dels aficionats vilobinencs a l'equip dels juvenils.

L'equip juvenil, tot somrient, després de tenir el Campionat a la butxaca.

INFANTILS PREFERENT

Drets: Palahí, Roig, Quintana, Bayo, Pagès, Lanzas, González, Pozo i Ginés.

Ajupits: Noguera, Boada, Gasca, Casola, Matamala, Domínguez i Hortal.

CLASSIFICACIÓ TEMPORADA 86/87

Figueres	30	24	4	2	116	37	52
Blanes	30	22	2	6	84	37	46
Farners	29	20	4	5	87	35	44
Olot	29	21	2	6	104	50	44
Lloret	29	17	4	8	96	49	38
Girona	29	16	4	9	120	76	36
Garrotxa	30	14	5	11	118	80	33
At. Anglès	30	13	4	13	117	91	30
La Canya	29	14	1	14	79	71	29
Vilobí	30	12	5	13	65	67	29
Banyoles	29	11	4	14	70	76	26
Salt	29	9	3	17	61	86	21
La Salle G.	30	8	3	19	45	84	19
Maristes	30	6	2	22	60	115	14

ALEVINS PREFERENT - TEMP. 86/87

Drets: Roca, Carruana, Busquets, Artigas, Muñoz, Serra, Martín i Johé.

Ajupits: Borrell, Cuenca, Ginés, Planella, Magallanes i Busquets.

CLASSIFICACIÓ TEMPORADA 86/87

Blanes	29	27	2	0	150	6	56
Palafrugell	30	26	2	2	116	21	54
Bell.lloc	30	17	4	9	77	41	38
Tossa	29	14	9	6	67	44	37
Cassà	30	16	3	11	69	62	35
Arbúcies	30	14	6	10	67	53	34
Ca l'Aguidó	30	13	6	11	60	72	32
Farners	30	14	3	13	63	72	31
Vilobí	30	11	4	15	53	60	26
Llagostera	30	9	8	13	53	61	26
Lloret	30	11	3	16	52	73	25
Palamós	30	8	9	13	44	67	25
Vilartagues	30	9	6	15	53	80	24
Tordera	29	10	2	17	35	51	20
P. Sport	30	5	1	24	22	121	11
Caldes	30	1	2	27	17	114	4

ALEVINS ESCOLARS TEMP. 86/87

Drets: Josep Casteyó, Jordi Matamala, David Planella, Robert Jané, Jordi Johé, Juan Manuel Díaz, Pau Rovira, Bernat Oliveras, David Bosch, Josep Cassà, Ricard Cornellà, Gerard Busquets, Quim Puig, Xavier Matamala.

Ajupits: David Turon, Carles Planas, Narcís Barrot, Ramón Oliveres, Aniol Miró, Daniel Turon, Josep Panella, Jordi Rovira, Joan Marc Borrell, Salvador Boadella, Gerard Cornellà, Lluís Molins.

Classificació final

1.- Farners	7.- Vilobí
2.- P.B. Lloret	8.- Tossa
3.- Vidreres	9.- Arbúcies
4.- Tordera	10.- Sils
5.- Quatrevents	11.- C.F. Lloret
6.- Sant Hilari	12.- Hostalric
	13.- Sant Hilari "B"

VILOBÍ C.F. - "Afeccionats" 87-88

Relació de jugadors

Jugador	Edad	Est.	Pes	Residencia
Josep M. Cornellà i Vidal	20	1'75	67	Vilobí
Antonio Barbas i Carmana	23	1'68	66	Riudellots
Jordi Pelach i Noguera	19	1'68	60	Estanyol
Joan Vendrell i Panella	19	1'80	67	Vilobí
Joan Rigau i Torrent	29	1'72	80	Sant Dalmai
Jaime Pérez Ruiz	23	1'65	69	Anglès
Josep Armangué i Serra	22	1'80	72	Sant Dalmai
Carles Rigau i Torrent	23	1'66	70	Sant Dalmai
Josep Fornells i Olivets	18	1'72	67	Aiguaviva
Rosendo Corral Ruiz	27	1'65	64	Vilobí
J. A. Garrancho Jorqueda	22	1'61	62	Vilobí
Ramon Mongé i Vilanau	23	1'81	69	Vilobí
Josep M. Pelach i Noguera	21	1'70	64	Estanyol
Lluís Salvi i Camps	26	1'72	95	Vilobí
Joan Jou i Matamala	18	1'84	85	Vilobí
Joan Martí Boada	22	1'71	64	Sant Dalmai
Javier Carmona Maqueda	22	1'62	64	Anglès
F. Xavier Roca i Font	29	1'78	72	Vilobí
Joan Paradedà Farrando	27	1'70	73	Vilobí

FUTBOL-SALA

Enguany la III edició del TORNEIG D'ESTIU de FUTBOL-SALA de VILOBÍ D'ONYAR ha constituït un rotund èxit, tant d'organització, com de participació (14 equips) i de públic.

L'Ajuntament i la Comissió Organitzadora intentaran portar a terme la construcció d'uns vestidors, amb lavabos i dutxes, d'aquesta manera podrem gaudir d'unes instal·lacions molt adients per a la pràctica de tot tipus d'esports de sala.

Membres de la Comissió Organitzadora del Futbol-Sala: Josep Rovira, Lluís Molins, Agustí Pla, Carles Fonsdeviela, Toni Mengibar, Joan Subiranas, Felip Mató, Robert Magallan, M. Angels Salavedra, Montse Salavedra, Imma Coll i Elisabet Ribas.

LLUÍS MOLINS

CLUB PATÍ VILOBÍ

Els qui darrerament han anat a la pista municipal del Club Patí Vilobí s'hauran adonat de que hi ha pintades de color verd unes grans rodones enllaçades unes amb altres de manera tot curiosa; són les "escoles" destinades al perfeccionament en la pràctica del patinatge.

La finalitat de les escoles és d'aprendre i perfeccionar en el domini dels girs i altres aspectes del patinatge. Encara que a Vilobí no pensem en l'aspecte de competició, sí que cal anar pujant graons en la pràctica d'aquest esport. Qui sap si tenim un Planiol entre nosaltres?

En la festa de fi de curs del juny passat estrenàrem un número nou, es diu Zíngares, tots molt ben habillats amb vestit de color i disseny escaient al títol, queda molt lluit, (Déu n'hi do de la feinada per triar els colors i formes!!), de tal manera que la nostra col.laboració ha estat demanada, amb aquest número, en festivals de Clubs de rodalies. L'hem anat a fer a Cassà de la Selva, Maçanet, Salt i Caldes de Malavella, i hem deixat d'anar a alguns pobles. A tot arreu ens hem fer mereixedors de felicitacions i aplaudiments per la lluidesa de la nostra actuació.

Hem fet un mes de repós; ben aviat tornarem a assajar per actuar en la Festa Major, el diumenge dia 13 a la tarda, en que junt amb altres Clubs es farà un Festival de Patinatge, en el qual tothom hi resta convidat.

LLUÍS BALL-LLOSERA

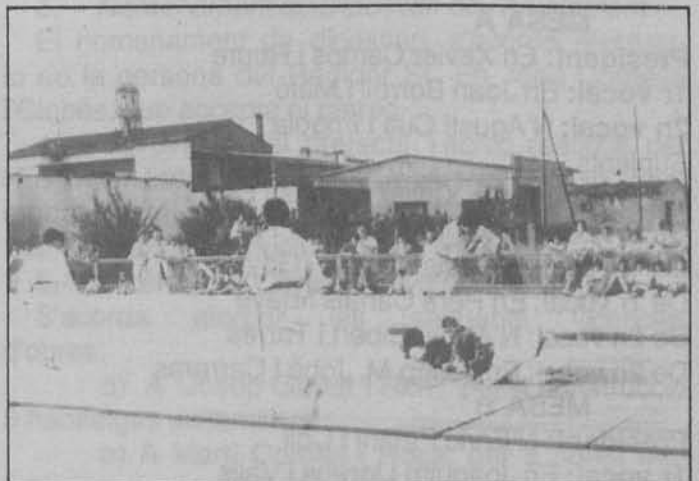
ASSOCIACIÓ PARES COL.LEGI "JOSEP MADRENYS"

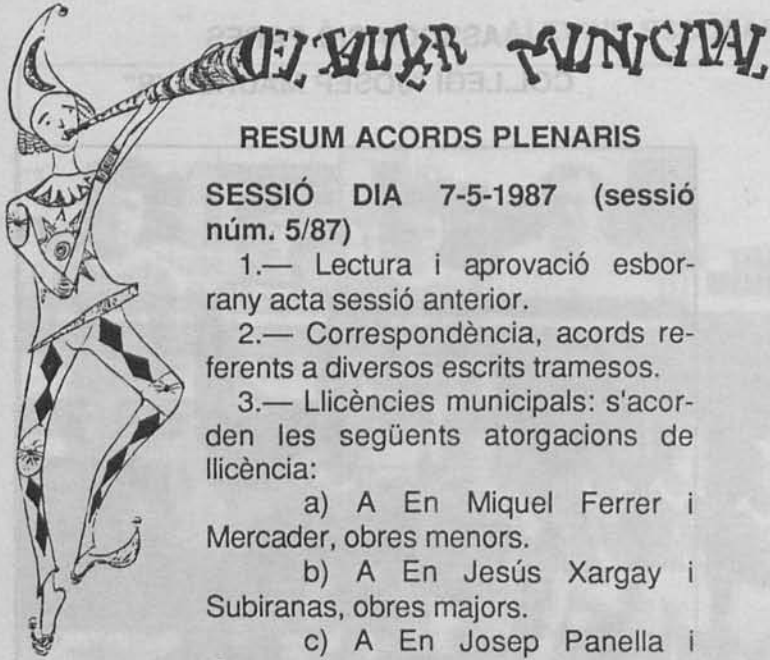
FUTBOL SALA - Alumnes i àrbitre

FUTBOL SALA - Pares i mestres

EXHIBICIÓ DE JUDO

RESUM ACORDS PLENARIS

SESSIÓ DIA 7-5-1987 (sessió núm. 5/87)

1.— Lectura i aprovació esborrany acta sessió anterior.

2.— Correspondència, acords referents a diversos escrits tramesos.

3.— Llicències municipals: s'acorden les següents atorgacions de llicència:

a) A En Miquel Ferrer i Mercader, obres menors.

b) A En Jesús Xargay i Subiranas, obres majors.

c) A En Josep Panella i Gubau, obres majors.

d) A En Rossend Barceló, obres menors.

e) A En Pere Masferrer, obres menors.

4.— Aprovació pressupost i instal·lació alarma al complexe del Col·legi Públic "Josep Madrenys"

5.— Adjudicació de la instal·lació d'enllumenat públic al nucli de Sant Dalmai.

7.— Aprovació pressupost i instal·lació de cortinatges "fosforit" per aula del Col·legi Públic "Josep Madrenys" d'aquest municipi, d'acord amb la proposta del Sr. Martorell.

8.— Aprovació arqueig municipal a 30 d'abril de 1987.

SESSIÓ DIA 11-5-1987 (sessió núm. 6/87)

Sessió Extraordinària als sols efectes de sorteig per a la formació dels membres que integraran les Meses Electorals del municipi, ELECCIONS MUNICIPALS I AL PARLAMENT EUROPEU, a celebrar el dia 10 de juny de 1987.

Complertes totes les formalitats legals establertes, aquest Ajuntament ha format les Meses Electorals que s'indiquen, amb les persones per s'expressen i per als càrrecs que es ressenyen:

SECCIÓ ÚNICA

MESA A

President: En Xavier Camps i Roure

1r vocal: En Joan Borrell i Mató

2n vocal: N'Agustí Cufí i Frigola

Suplents

De President: En Xavier Comes i Font

De President: N'Alfons Adroher i Bona

De 1r vocal: En Lluís Camps i Goy

De 1r vocal: En Pere Canals i Bayé

De 2n vocal: N'Angel Gibert i Tarrés

De 2n vocal: En Josep M. Johé i Carreras

MESA B

President: N'Enric Palahí i Coll

1r vocal: En Joaquim Llorens i Valls

2n vocal: N'Eduard Llorens i Coll

Suplents

De President: En Xavier Lleal i Tries

De President: En Juan Manuel Faura Diaz

De 1r vocal: En Josep M. Masó i Castañer

De 1r vocal: N'Albert Miquel i Panella

De 2n vocal: Na Marta Marquès i Rigat

De 2n vocal: En Lluís Masaneda i Figueras

SESSIÓ EXTRAORDINARIA DIA 27-6-87 (sessió núm. 7/87)

Convocada d'acord amb l'article 36 del Reial Decret 2568/1986, al sol efecte d'aprovar l'acte de la sessió anterior/s., la qual fou aprovada per unanimitat i sense cap esmena.

SESSIÓ EXTRAORDINARIA DE CONSTITUCIÓ DEL NOU AJUNTAMENT DIA 30-6-1987 (sessió núm. 8/87)

1.— Formació Mesa d'edat:

President

— En Pere Matamala i Crous, Regidor electe de major edat.

— En Joan Viñolas i Esteva, Regidor electe de menor edat.

Secretària

— M. Rosa Sanglas i Garangou.

Lectura de legislació vigent en la matèria.

Lectura dels regidors electes assistents a la sessió, i comprovació per la Mesa d'edat de les credencials presentades per aquells.

El Sr. president invità als Srs. assistents, a que exposessin si els afecta alguna causa d'incompatibilitat sobrevinguda amb posterioritat a la seva proclamació. A la qual cosa tots els assistents manifesten que no els afecta cap causa d'incompatibilitat sobrevinguda.

Constitució de la Corporació

Realitzades les operacions anteriors, la Mesa declara constituïda la Corporació, en concórrer la majoria absoluta dels regidors electes, en la forma següent:

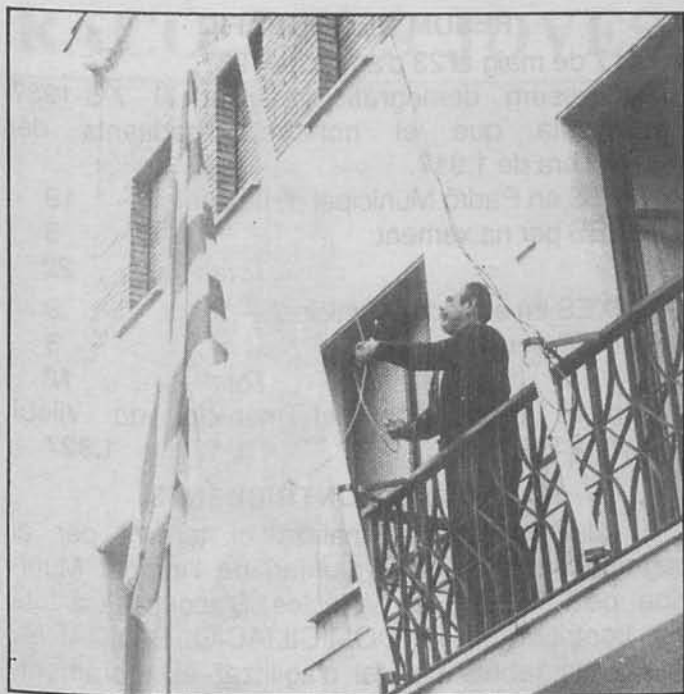
Noms i cognoms	Llista electoral
Ramon Rovira i Regàs	CIU
Pilar Falgueras i Gascons	CIU
Joan Viñolas i Esteva	CIU
Joan Cornellà i Clopés	CIU
Pere Bou i Grevol	CIU
Pere Matamala i Crous	CIU
Jordi Menció i Valentí	CIU
Joaquim Puig i Pla	P.S.C.

Es dona lectura al procediment per a l'elecció de l'alcalde, presentant-se la següent candidatura:

Sr. Ramon Rovira i Regàs - CIU - 719 vots

Efectuada la votació pels regidors i realitzat l'escrutini, es produïren els següents resultats:

L'única candidatura, presentada pel Sr. En Ramon Rovira i Regàs, ha obtingut set vots (7). Havent obtingut majoria absoluta d'acord amb les

disposicions vigents. A la vista del resultat del escrutini, el President de la Mesa d'edat, proclama Alcalde electe de l'Ajuntament a En Ramon Rovira i Regàs, que encapçala la llista presentada per Convergència i Unió.

Acte seguit es procedeix a realitzar la Presa de possessió.

SESSIÓ EXTRAORDINÀRIA DEL DIA 10-7-1987; SOBRE ORGANITZACIÓ I FUNCIONAMENT DEL NOU AJUNTAMENT (sessió núm. 8/87)

1.— Informació al Ple per part de la Secretària, així com lectura de les disposicions vigents en la matèria.

1.— Periodicitat i règim de sessions del Ple.

Se celebraran sessions ordinàries del Ple, un cop al mes, que coincidirà amb el darrer divendres d'aquell a les vint-i-dues hores.

2.— Creació i composició de les Comissions Informatives.

Una vegada debatut el tema, i consultada i llegida la legislació vigent s'acorda: crear les següents Comissions:

COMISSIÓ ESPECIAL DE COMPTES, integrada pels regidors: En Joan Cornellà i Clopés, En Joan Viñolas i Esteva, i En Jordi Menció i Valentí.

COMISSIÓ INFORMATIVA D'URBANISME, OBRES I SERVEIS, integrada pels Regidors Srs.: En Pere Matamala i Crous, En Pere Bou i Grevol, En Joan Viñolas i Esteva, i En Joan Cornellà i Clopés.

COMISSIÓ INFORMATIVA D'ACTIVITATS SOCIALS, CULTURALS I ESPORTIVES, integrada pels Regidors Srs.: En Joan Cornellà i Clopés, En Joan Viñolas i Esteva, En Jordi Menció i Valentí, En Pere Bou i Grevol i Na Pilar Falgueras i Gascons.

COMISSIÓ INFORMATIVA DE GOVERNACIÓ, integrada pels regidors Srs.: En Jordi Menció i Valentí, En Pere Matamala i Crous.

3.— Nomenament de representants de la Corporació en òrgans col·legiats, que siguin de la competència del Ple.

Un cop deliberat el tema s'acorda anomenar els següents regidors:

Al Consell del Col·legi Públic "Josep Madrenys", a la Regidora Sra. Pilar Falgueras i Gascons.

En la Mancomunitat Internacional Voluntària "Vall d'Onyar", al Sr. Alcalde En Ramon Rovira i Regàs i als regidors Srs. Pere Matamala i Crous i Joan Viñolas i Esteva.

4.— Coneixement de les resolucions de l'Alcalde en matèria de nomenaments de Tinents d'Alcalde i Presidents de les Comissions Informatives.

Tinents d'Alcalde:

Primer Tinent d'Alcalde: Na Pilar Falgueras i Gascons.

Segon Tinent d'Alcalde: En Joan Viñolas i Esteva.

Presidents de les Comissions Informatives:

a) President de la Comissió especial de Comptes, així com d'Assumptes Econòmics: Al Sr. En Joan Cornellà i Clopés, regidor d'aquest Ajuntament.

b) President de la Comissió Informativa Permanent d'Urbanisme, Obres i Serveis, al Sr. En Pere Matamala i Crous, Regidor d'aquest Ajuntament.

c) President de la Comissió Informativa Permanent d'Activitats Socials, Culturals i Esportives, al Sr. en Pere Bou Grevol, Regidor d'aquest Ajuntament.

d) President de la Comissió Informativa permanent de Governació al Sr. En Jordi Menció i Valentí, Regidor d'aquest Ajuntament.

SESSIÓ DIA 31-7-1987 (sessió núm. 9/87)

1.— Lectura i aprovació minuta-esborrany sessió anterior.

2.— *Promesa dels càrrecs per part dels Regidors i Ratificació d'acords adoptats.*

3.— Nomenament de Dipositari de l'Ajuntament:

El nomenament de dipositari, s'acorda efectuar-lo en la persona del Regidor Sr. En Joan Cornellà i Clopés, que accepta el càrrec.

4.— Aprovació del projecte Tècnic realitzat per l'Enginyer Industrial Sr. En Joan Puig i Puig, anomenat "Instal·lació d'Enllumenat Públic al carrer de Sta. Margarida del nucli de Vilobí d'Onyar".

5.— Llicències d'Obres i Activitats

S'acorda atorgar les següents llicències d'obres:

a) A Josep Gener i Ros, per a construcció 6 habitatges unifamiliars.

b) A Martí Comas i Roca, per a obres majors.

Activitats:

S'acorda tramitar els següents expedients d'activitats:

a) A Alimentació Pagès, per a instal·lació de carnisseria en el supermercat de la seva propietat.

b) A Pequeño Mundo S.A., per a instal·lació de dipòsit de gas liquat (G.L.P.)

S'acorda deixar pendent de sol·licitud de llicència d'obres de Manuel Ball. llosera per manca de documentació.

6.— S'acorda procedir a l'exposició pública del Projecte d'autorització Administrativa del Gaseoducte Sant Celoni-Maçanet de la Selva-Blanes-Lloret de Mar, per termini de 20 dies, així com estudiar-lo detingudament, per tal de efectuar les al·legacions que es considerin adients.

7.— S'acorda la modificació de l'Ordenança Fiscal Reguladora de llicències urbanístiques, així com la seva exposició pública pel termini de 30 dies als efectes de possibles reclamacions i/o al·legacions.

8.— S'acorda la creació de l'Oficina Tècnica municipal, per tal d'assessorar i controlar els temes urbanístics del municipi.

9.— S'acorda estudiar la proposta realitzada pel Sr. Alcalde, de solució definitiva a la problemàtica de l'abastament d'aigua potable al municipi, mitjançant construcció de dipòsit a la part de la Crosa.

10.— s'acorda la mecanització progressiva de les oficines municipals, per tal d'agilitzar i modernitzar la gestió municipal, així com l'adquisició de màquina d'escriure electrònica, marca OLIVETTI, model ET 116, com a primer pas de l'esmentada mecanització.

11.— *Consulta municipal referent a la integració comarcal,*

S'acorda: Primer.— Acceptar la integració del municipi de Vilobí d'Onyar a la comarca de la Selva, que és la que per motius històrics i territorials li pertany, tal i com s'assigna a l'annex de la llei 6/1987, de 4 d'abril, responnent afirmativament a la pregunta de "Dóna l'Ajuntament la conformitat a l'integració dels seu municipi a la Comarca que li assigna l'annex de la Llei 6/1987, de 4 d'abril?"

Segon.— Que aquest Ajuntament comuniqui el present acord, per mitjà de certificació literal, a la Direcció General d'Administració Local de la Generalitat de Catalunya en el termini de dos mesos.

12.— S'acorda organitzar Cursos de Català per a adults durant el proper curs escolar 1987/1988.

13.— *Correspondència oficial, disposicions, convocatòries.* S'adopten diversos acords.

14.— *Sol·licituds d'Associacions i de particulars;* S'adopten diversos acords.

15.— *Relació de factures pendents.* S'acorda la seva aprovació i abonament per ésser totes conformes.

RESUM DEMOGRÀFIC

Del 7 de maig al 23 d'agost de 1987.

Del resum demogràfic realitzat el 7-5-1987 s'esdevenia que el nombre d'habitants del municipi era de 1.917.

ALTES en Padró Municipal d'Habitants	19
ALTES per naixement	3
<i>Total</i>	22

BAIXES en el Padró Municipal	9
BAIXES per defunció	3
<i>Total</i>	12

Nombre d'habitants del municipi de Vilobí d'Onyar a 23-8-87 1.927

NOTA ALS CONTRIBUENTS

El dia 31 d'agost finalitza el termini per al pagament en període voluntari de l'Impost Municipal de Circulació de Vehicles. S'aconsella a tots els contribuents la DOMICILIACIÓ BANCARIA, dels seus rebuts per tal d'agilitzar el cobrament, així com per la comoditat dels contribuents.

DURANT EL PROPER TRIMESTRE, estaran al cobrament els ARBITRIS MUNICIPALS i la CONTRIBUTIÓ TERRITORIAL RÚSTICA, URBANA i INDUSTRIAL. En el seu moment s'assenyalaran els terminis i llocs de pagament, que seran els habituals.

MOTS ENCREUATS

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										

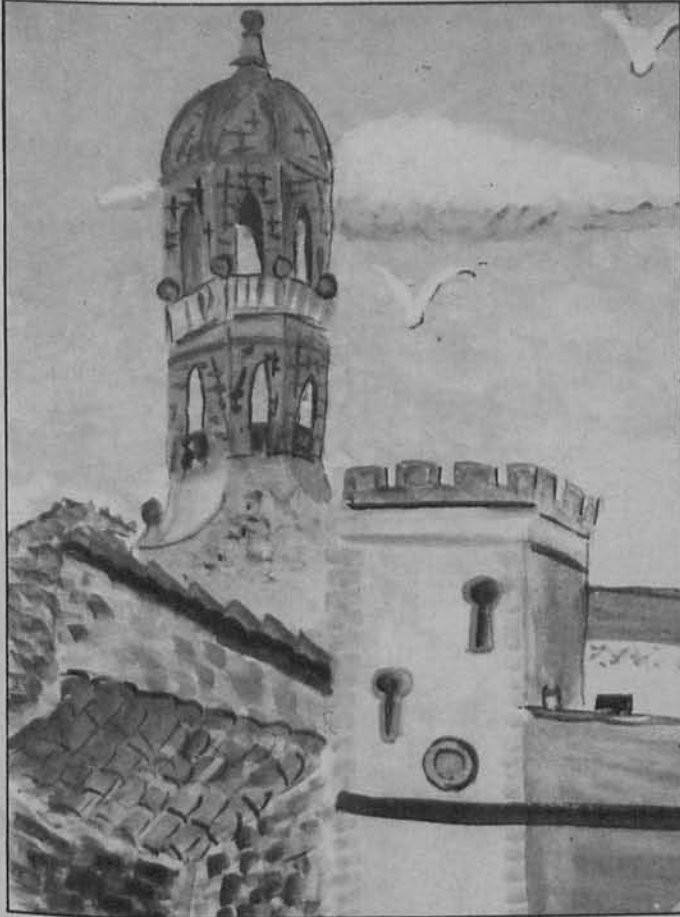
Carme Solà

HORITZONTALS: 1.— Lloc d'esbarjo on han anat els nostres nens (dos mots). 2.— Inclinació viva envers una persona o cosa. Flamenc. 3.— Nota musical. Aventures amoroses. 4.— Consonant. El seu símbol és B. 100 romans. 5.— Digne d'abominació. 6.— Considera com Déu. Conjunció però al revés. 7.— Planta exòtica. Gos. 8.— Consonant. Cançó per una sola veu. Un romà tot sol. Consonant. 9.— Campió. Suma.

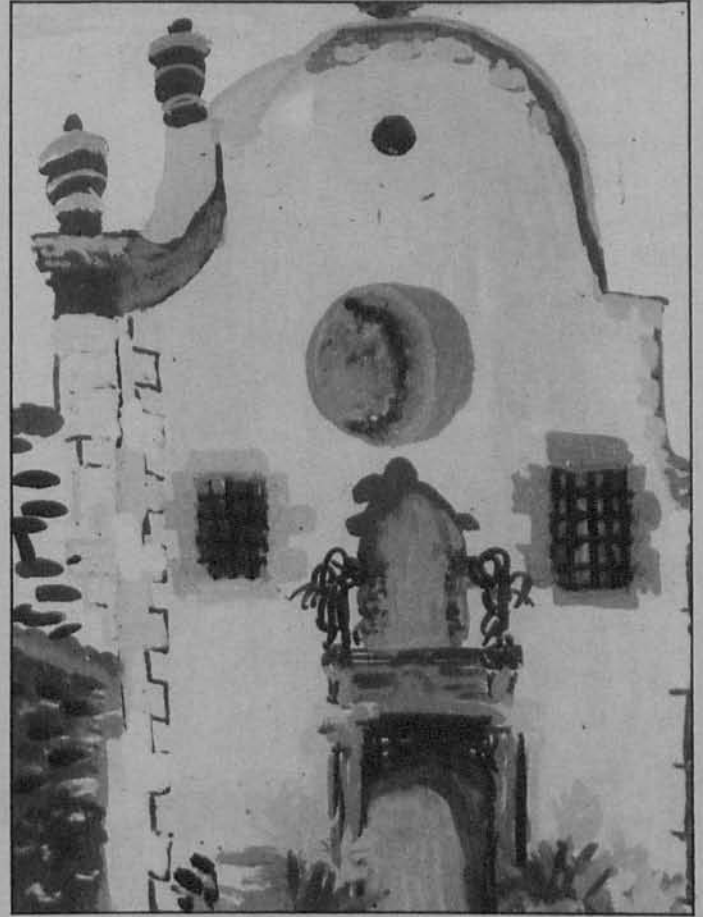
VERTICALS: 1.— Persona que salta. 2.— Estima. Boca dels ocells. Consonant. 3.— Negació. Gorra usada al País Basc. 4.— Obtindrà una victòria. 5.— El fòsfor. Decidir però espallat. 6.— Plataforma flotant feta de troncs d'arbre units. Les lletres NCIAD, així mateix. 7.— Tres romans que podrien sumar 101. La primera, repetida tres vegades. Un romà tot sol. 8.— Menyspreable. Símbol del bor. 99 romans. 9.— No disposat en cicles. Vocal. 10.— Consonant. Una altra consonant. Peça de roba que es duia sota les faldilles i que ens hi hem menjat la S.

SOLUCIONS
 HORIZONTALS: 1.— Sant Privat. 2.— Amor. Alic. 3.— La kilics. 4.— T. Bor. C. 5.— Abomnabile. 6.— Delfica. N. 7.— Ocnada. Ca. 8.— R. Ana. l. G. 9.— As. Addicó. 10.— P. VERTICALS: 1.— Salladora. 2.— Ama. Bec. 3.— No. Bec. 4.— Thonrara. 5.— P. DRICID. 6.— Ral NCIAD. 7.— ILL. MAA. l. B.— VIL. B. IC. 9.— Adicic. l. 10.— T. S. Enaga.

RACÓ DELS JOVES ARTISTES DE VILOBÍ

CAMPANAR - Gemma Bou

FAÇANA DE L'ESGLÉSIA - Eva Masllorens

FONT DE LA PLAÇA VELLA - Josep Duch

PAISATGES A L'ABAST

Tots ho sabem: a les rodalies dels pobles rurals hi ha camps de cultiu.

Si hom s'hi passeja al llarg de l'any, palparà amb la vista els canvis de forma i color propis de les quatre estacions, o de les hores del dia.

Matins emboirats de la primavera i la tardor amb els verds i ocres rentats de les herbes i dels arbres fantasmals.

Camps llaurats amb la terra brillant a punt de rebre la sement germinadora.

Camps de fruiters amb mil detalls impressionistes...

Camps de gira-sols com a etern homenatge a Van Gogh.

Camps glaçats de l'hivern i camps daurats de l'estiu...

L'escriptor francès Jules Renard al seu Diari (1887-1910) defineix la pàtria com el que pots trepitjar en una passejada de mitja horeta, al voltant del campanar del teu poble.

I ben mirat, és tot un món el que pots fer-te teu amb la mirada.

Fins i tot podríem dir que la terra no és del que la treballa... ni del seu propietari:

la terra és del qui la contempla amb els ulls ben oberts...

JOAQUIM PUIGVERT

